

MYŠLENKA NA NEDĚLI

**JEŽÍŠ VZAL CHLÉB, LÁMAL A DÁVAL UČEDNÍKŮM,
ABY HO ROZDĚLOVALI.**

srv. Mk 6,41

Evangelium o nasycení pěti tisíců mužů kromě žen a dětí nám podává zprávu o jednom z největších Ježíšo-vých zázraků. Víme, že každý čin a každá řeč Kristova má dvojitý význam - časový a věčný. Zatímco on sám tu má na zřeteli především předobraz velkého budoucího činu - dát své tělo věřícím za pokrm pro život věčný, veliký zástup, který ho provázel, spatřoval v tom i v jeho

dalších či-nech moc svého budoucího vůdce, který jim zajistí lepší život; pro jeho učedníky to byl zase div učiněný je-jich Mistrem a Učitelem, takže část jeho slávy přecházela i na ně.

Pán Ježíš viděl do srdcí obou skupin, proto později oběma do-mlouvá. Hlavně však svým učední-kům za to, že jsou nechápaví (Mk 8,17-21). Nepochopili totiž dosud, že je Synem Božím,

považovali ho pou-ze za proroka, jakým byl např. Eliáš, který rozmnožil vdově sa-reptské mouku ve džbánu a olej v láhvi (1Král 17,13-16), nebo Eli-zeus, který rozmnožil chléb stovce lidí (2Král 4,42-44).

Pán Ježíš, který žil výhradně pro své bližní, pocítil tehdy útrpnost nad hladovějícím zástupem. Rozhodl se tedy jej nasytit, aby lidé nemuseli odcházet v

tak pozdní hodině zajišťovat si pokrm, jak to doporučovali jeho učedníci. Vždyť ti lidé šli za ním z vlastní vůle, aby slyšeli jeho evangelium a viděli znamení, která konal na nemocných, i když byli mezi nimi někteří pouze ze zvědavosti, aby byli svědky „senzace“. Poněvadž se však jednalo pouze o chléb ve-zdejší, vyzývá Ježíš učedníky: „Dejte jim vy jíst!“ Dobře věděl, že se budou vymlouvat a naznačovat mu, jaké těžkosti by museli překonat, a jak draho by přišel nákup chleba pro tolik lidí - nejmiň 200 denárů. Teprve pak si nechal Ježíš přinést pět chlebů a dvě ryby, které měl s sebou chlapec a přistoupil k jejich zázračnému rozmnožení před dosud největším množstvím lidu. Když se všichni posadili, vzal chleby a ryby, vzdal díky vzhlednuv k nebi, lámal chleby a dával učedníkům a oni zástupům. Také ryby rozmnožil a rozdál. Jistě se v duchu modlil: „Otče, díky, že jsi mě vyslyšel, aby zástup uvěřil, že jsi mě poslal ty“ (J 11,41-42). Chleba nalámal tolik, že po nasycení lidu bylo učedníky sebráno ještě plných dvanáct košů zbytků chleba. Mělo to být pro všechny a navždy důkazem, že jde o zázrak, a ne o sugesci či hypnózu.

Nasycením hladovějících dává Pán Ježíš příklad veliké lásky k bližním, která je druhým největším příkazáním k dosažení spásy a předmětem

posledního soudu: „Pojďte požehnaní mého Otce a ujměte se království připraveného vám od založení světa. Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst. Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratrů, mně jste učinili“ (Mt 25,34-40).

Když lidé spatřili veliký Ježíšův zázrak - rozmnožení chlebů a rybiček, nabyli přesvědčení, že je ten Prorok, jehož příchod byl předpověděn. V zástupu vypuklo nadšení, tím spíše, že bylo krátce před židovskými velikonočními vrcholem oslav. V takovém zápalu by podle jejich zvyku vyzvedli Ježíše, povolali mu slávu a prohlásili ho za svého krále. Tomu Pán Ježíš musel zabránit, vždyť jeho království není z tohoto světa. Proto se raději vzdalil, chtěl být sám, zatímco zástup zůstal na místě, aby přenocoval pod širým nebem, což tam nebylo začátkem dubna nesnadné.

Nedovedu si dobře představit, jak by Pán Ježíš obstál mezi námi náročnými a převážně konzumně žijícími lidmi. Kdyby nás nasýtil jen chlebem a rybičkou, určitě bychom reptali podobně jako Izraelci na poušti, když je Mojžíš vyváděl z egyptského otroctví: „Kéž bychom zemřeli Hospodinovou rukou v egyptské zemi, když jsme sedávali nad hrnci masa, když jsme jídávali chléb do sytosti“ (Ex16,3). Hospodin to slyšel, jak čteme ve druhé knize Mojžíšově, a řekl: „Slyšel jsem reptání Izraelců. Vyhlásil jsem

Navečer se najíte masa a ráno nasýtíte chlebem, abyste poznali, že já jsem Hospodin, váš Bůh. Když pak nastal večer, přiletěly křepelky a snesly se na tábor“ (Ex 16,3.11-13).

Kdyby chtěl Bůh uspokojit nás, zdá se, že by musel seslat nejspíše pečené holuby nebo grilovaná kuřata, místo chleba dorty a místo vody víno nebo pivo. Není tomu ale vždy tak. Přesvědčili jsme se o tom při návštěvě Sv. otce Jana Pavla I

v naší vlasti. Mnoho hodin, nevnímajíce rozmarny počasí a nepociťující hlad ani žízeň, sytily se věřící zástupy pouze pohledem na Kristova zástupce na zemi a poslechem jeho hlubokých slov a vzdávaly za to díky Pánu. Každý z nás se mohl přesvědčit, že nejen chlebem živ je člověk, ale každým slovem Božím.

Prosme tedy Pána: „Otče, dej nám chléb zdejší přiměřeně, abychom tě přesycení nezapřeli, ani z nouze nekradli a nezneuctili tvé jméno“ (Př 30,8-9). -sa-

DŮSTOJNOST A POSLÁNÍ KŘESŤANSKÉ ŽENY

KATECHEZE JANA PAVLA II. Z 22. 6. 1994

1. V katechezi o důstojnosti a o apoštolátu laiků v církvi jsme vyložili záměry a projekty církve platné pro všechny věřící, muže i ženy. Nyní se chceme zamyslet nad rolí křesťanské ženy, jednak vzhledem k významu, který ženy vždy v církvi měly, jednak vzhledem k naději, kterou je možno vkládat do ženy v současnosti i v budoucnosti. V naší době se pozvedlo mnoho hlasů, které se dovolávají většího ohledu na osobní důstojnost ženy a jejího účinného zrovnoprávnění s mužem, aby tak byla ženě umožněna plná možnost rozvíjet svoji roli ve všech oblastech a na všech úrovních společnosti.

Církev pohlíží na toto hnutí, ať už se nazývá emancipace, osvobození nebo povznesení ženy, ve světle zjevené nauky o lidské důstojnosti, ve světle hodnoty, jakou má každý jednotlivec, žena či muž, před Stvořitelem, a ve světle role, jaká byla určena ženě v dějinách spásy. Ona obsahuje ve skutečnosti uznání hodnoty, jakou má v křesťanském povědomí každá lidská osobnost. Toto vědomí, podporované rozvojem společensko-kulturních podmínek a osvětlované Duchem svatým umožňuje nám lépe chápat Boží úmysly a záměry

obsažené ve Zjevení. A jsou to právě tyto „Boží záměry“, které máme usilovně hledat především v evangeliu a všimnout si v první řadě hodnoty života laiků se zvláštním zřetelem na ženy, abychom podpořili jejich podíl na díle církve při šíření radostné zvěsti o příchodu Božího království.

2. Z hlediska křesťanské antropologie má každá lidská osobnost svou důstojnost: jakožto lidská osobnost nemá žena o nic menší důstojnost než muž. Ale příliš často se na ženu nahlíží jako na objekt a motiv mužského egoismu, jako se to ukázalo tolika způsoby v minulosti a jak se to projevuje ještě dnes. V dnešní situaci se ve společenské a kulturní oblasti objevuje celá řada jevů, o nichž je třeba uvažovat seřízně a objektivně; není nesnadné odhalit zde tendence k nadvládě a svévoli, které nacházejí své oběti především mezi ženami a dětmi. Ostatně tento fenomén má obecnější platnost: vyplývá, jak jsem napsal v listě *Christifideles laici* z „*one nespravedlivé a zhoznuté mentality, která nahlíží na lidskou bytost jako na předmět a nástroj sobeckého pro-*

spěchu a rozkoše, který se prodává a kupuje“ (čl.49).

Křesťanští laikové jsou povoláni, aby bojovali proti všem formám šíření této mentality, i proti působu jakým je představována veřejnosti rozmanitou podívanou pod diktátem záměru propagovat šílenou honbu za konzumem. Ale i samotné ženy mají povinnost přispívat k tomu, aby si **sjednaly respekt k vlastní osobnosti** a nesnižovaly se k žádné formě spoluúčasti, která je v rozporu s jejich důstojností.

3. Výlučně na bázi téže antropologie hlásá církev, že princip rovnoprávnosti ženy a muže v její osobní důstojnosti a základních lidských právech musí být chápán v souvislosti se všemi jeho důsledky. Tuto rovnost nám jasně představuje samotná bible. V této souvislosti je zajímavé, že zatímco podle první zprávy bible o stvoření Adama a Evy (srov. Gn 2,4b-25) učinil Bůh ženu „z žebra“ muže, aby mu stála po boku jako jeho „druhé já“, aby s ní mohl hovořit zcela jinak než s ostatním stvořením jako rovný s rovným. Proti tomu stojí jiná zpráva o stvoření (srov. Gn 1, 26-28), která přímo říká, že **člověk stvořený k obrazu Božímu je „mužem**

a ženou". „*Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obra- zem, stvořil ho, aby byl obrazem Bo- žím, jako muže a ženu je stvořil*" (Gn 1,27; srov. Mulieris dignitate 6). Tak je vyjádřena jednak jejich rozdíl- nost, ale především jejich nezbytná komplementárnost. Mohli bychom říci, že svatopisec se snaží zdůraz- nit, a to zcela jednoznačně, že žena nese v sobě stejnou podobnost s Bohem jako muž, že byla stvořena k obrazu Božím, a to je specifické pro ni jako pro osobnost ženy, ne tedy pouze z hlediska toho, co má společného s mužem.

Jedná se o **rovnost v rozdílnosti** (srov. Ka- tech.k.c. čl. 369). Proto dokonalost ženy nespočívá v tom, být jako muž, přizpůsobovat se muži až do té míry, že ztrácí své specifické ženské vlast- nosti: její dokonalost, která je také tajemstvím jejího uplatnění a její re- lativní autonomie, je být ženou, která je rovna muži, a přece odlišná. Jak v civilní společnosti tak v církvi je nutno znovu rozpoznat tuto rov- nost a současně rozdílnost žen.

4. Rozdílnost neznamená nutnou a samozřejmou opozici. V témže bib- lickém vyprávění o stvoření se zdů- razňuje spolupráce muže a ženy jako podmínka rozvoje lidského rodu a jeho nadvlády nad světem: „*Plodte a množte se, naplňte zemi a podmaň- te si ji*" (Gn 1,29). Ve světle tohoto Stvořitelova příkazu církev učí, že „*manželský pár a rodina jsou prvo- řadým místem, kde se má uskuteč- ňovat společenské poslání věřících* (CL 40). Z širšího zřetele můžeme říci, že obnova časného řádu má být výsledkem spolupráce muže a ženy.

5. Ale z dalšího textu 1. knihy Mojžíšovy ovšem vyplývá, že Boží plán o spolupráci muže a ženy se má uskutečňovat na vyšší úrovni, v perspektivě spojení **nového** Ada- ma a **nové** Evy. V proteo- evangeliu přece (srov. Gn 3,15) je stanoveno *nepřítelství mezi ďáblem a ženou*. Jako první nepřítelkyně zla je žena **prvním spojencem Boha** (srv. MD čl. 11). V této ženě můžeme poznat ve světle evangelia Pannu Marii. Ale z onoho textu můžeme vyčíst také pravdu, která se týká obecně všech žen: dostalo se jim z dobrovolného Božího rozhodnutí poslání hrát přední roli v Božím společenství. To se zřetelně projevilo v postavách to- lika světic, které jsou skutečnými hrdinkami v Božím království; ale

i v dějinách a kultuře lidstva nachá- zíme početné příklady, jak působí ženy ve službách dobra.

6. V Marii se plně projevila hod- nota, kterou Boží plán přisoudil osobnosti a poslání ženy. Abychom se o tom přesvědčili, stačí se zamys- let nad antropologickou hodnotou základních aspektů mariologie: Ma- ria je „*milostiplná*" od prvního oka- mžiku své existence, neboť je uchrá- něna od hříchu. Boží přízeň se plně projevila na té, která je „*požehnaná mezi všemi ženami*" a od Marie se promítá do postavení ženy, kterou pozvedá nad každou nízkost (srov. Redemptoris Mater, 7-11).

Maria je navíc trvale zapojena do spojení Boha s lidmi. Má za úkol dát jménem lidstva souhlas k příchodu Spasitele. Toto poslání převyšuje všechny požadavky, i ty nejdávnější, týkající se práv ženy: Maria zasáhla jedinečným a lidsky nepostižitelným

způsobem do dějin lidstva a svým souhlasem přispěla k úplné přemě- ně lidského údělu.

A ještě více: Maria spolupra- covala na rozšíření Ježíšova poslání: ať už tím, že jej porodila, vychovala, stála mu po boku v letech jeho skry- tého života, nebo tím, že v letech je- ho veřejné služby jej podporovala zcela diskrétně, aby se projevil v Ká- ně, kde se poprvé uplatnila zázračná moc Vykupitele. Jak říká koncil, by- la to Maria, která „*svou přimlouvou přiměla Mesiáše Ježíše, aby učinil začátek svých divů*" (LG čl. 58).

Maria pak spolupracovala s Kris- tem na jeho vykupitelském díle ne- jen tím, že jej připravovala na jeho poslání, ale také tím, že se **spojila s jeho obětí pro spásu všech lidí**. (srov. MD 3-5).

7. Mariin jas se může šířit i dnes na celý svět žen a obejmout jeho staré i nové problémy, umožnit všem, aby pochopili důstojnost ženy a uznali její práva. Ženy dostávají zvláštní milost: aby žily ve společen- tví s Bohem na úrovni své důstoj- nosti a svého poslání. Ony jsou povolány, aby se spojily **svým způsobem**, a to jedinečným způso- bem, s vykupitelským dílem Kristo- vým. Na ženy čeká velký úkol v círk- vi. Ten je možno pochopit zvláště zřetelně ve světle evangelia a na příkladu vznešené postavy Mariiny.

Radio Vaticana n. 1147 z
22.6.94.
Přeložil L. Š.

SVATÍ JÁCHYM A ANNA

Souběžně s mariánskou úctou se v Církvi šířila i úcta k jejím rodičům, ke sv. Anně a sv. Jáchymovi. Tento kult se ujímal již ve vrcholné gotice a papež Řehoř XIII. potvrdil roku 1584 slavení svátku sv. Anny 26. července. V římské liturgii byl svátek sv. Jáchyma zaveden pape- žem Juliem II., ale ve východní liturgii byli oba rodiče P. Marie uctí- váni od pradávna.

V hebrejštině jméno Anna zna- mená dítě milosti, láska Boží. Neví- me o ní, jak vypadala a jak dlouho žila. Chválou a slávou sv. Anny je, že byla zvolena za matku Rodičky Páně. Zbožné pověsti dochované od nestarších dob a apokryfní spisy zdůrazňují, že byla příkladně boha- bojná a ctnostná matka. Narodila se pravděpodobně v Betlémě a v mla- dem věku se zasnoubila se sv. Já- chymem, který měl v Nazaretě dům a užitková zvířata. Pásával svoje stá- do a Anna doma předla vlnu. Co vy- dělali, ročně rozdělili na tři díly: prvý dávali do chrámu, druhý chudým a ze třetího sami

žili. Protože byli spravedliví a štedří, Bůh jim žehnal. Jelikož však po 20letém manželství neměli dítě, odstrčil je kněz od obě- ti, nad čímž se velice rmoutili. Mnozí je proto považovali za hříšníky, které tíží kletba Boží. Stále vroucně prosili o dítě. Posléze sv. archanděl Gabriel zvěstoval jim vyslyšení prosby i jmé- no, jak se má dítě jmenovat. Svatá Anna ve svých 44 letech povila dce- rušku Marii. Radost rodičů byla ne- smírná. Když byly Marii 3 roky, byla obětována v Jeruzalémě podle slibu rodičů.

O svatém Jáchymovi nemáme v evangeliích žádných zpráv. Církev v něm viděla omilostněného muže, vzor manžela a otce, který se pro- slavil bohobojností a dobročinností. V pozdním věku se dočkal požeh- nání své rodiny, narození té, která po věky bude uctívána všemi náro- dy. Jáchym patřil k „svatým všed- ního dne" a dobře splnil své životní poslání.

Svatá Anna se stala patronkou horníků a žen v požehnaném stavu. K

její cti je v celém světě postaveno mnoho kostelů, kaplí, soch a vzniklo nespočet poutních míst. Nejstarší poutní místo u nás je ve Staré Vodě na severní Moravě. Románský kostel sv. Anny se dochoval v Přibyslavi- cích na Třebíčsku, barokní poutní kostely máme v Sudějově na Kut- nohorsku, v Pohledu v okrese Hav- líčkův Brod, v Žarošicích na Hodo- nínsku, farní kostel v Rajnocho- vicích na Kroměřížsku, empírový ko- stel v Pocinovicích na Domažlicku, secesní kostel v Praze- Žižkově, dnes pravoslavný kostel v Plzni. Kaple ke cti sv. Anny jsou v Roupově u Plzně a v Panenských Břežanech u Prahy.

Stanislav Zeman

UPOZORNĚNÍ

V článku „**PROTESTUJEME**“ citujeme z „**Dopisu rodinám**“ Jana Pavla II. **Počínaje příš-tím číslem začneme s uveřejňováním tohoto dopisu na po-kračování.**

Svatý Otec zdůrazňuje důležitost a nezastupitelnost katolického tisku pro aktivní ži-vot věřící obce.

Upozorněte své přátele a známé, ať si ihned objednejí SVĚTLO, aby se hlas našeho pastýře dostal do všech rodin.

TVŮJ ÚSMĚV

Úsměv tě nestojí nic a dává mnoho. Obohacuje toho, kdo jej přijímá, a při-tom neochuzuje toho, kdo jej dává.

Nikdo není tak bohatý, aby se bez něj obešel, a nikdo není tak chudý, aby ho nemohl darovat. A kdybys potkal někoho, kdo pro tebe úsměv nemá, buď velkodušný a usměj se na něj ty, proto-že nikdo nepotřebuje úsměv tak, jako ten, kdo ho nemá pro druhé.

POZNEJ SVOJI VÍRU!

Co je svátost biřmování?

Svátost biřmování je svátost, kte-rou je pokřtěný člověk naplněn mi-lostí Ducha svatého, aby žil nadpři-rozenou víru, statečně ji vyznával a nezištně hlásal.

Co je znamením svátosti biřmová-ní?

Znamením svátosti biřmování je mazání svatým olejem - křížmem - a vzkládání rukou biskupa na hlavu biřmovance.

Která slova pronáší biskup při biřmování?

Biskup: „(Jméno), přijmi pečeť daru Ducha svatého.“

Biřmovaný odpoví: „Amen.“

Biskup: „Pokoj tobě.“

Kdo může ještě biřmovat?

Obyčejně biřmuje biskup, mimo-řádně může biřmovat zplnomocněný kněz.

Může se svátost biřmování opa-kovat?

Svátost biřmování, tak jako křest, vtiskuje duši člověka nezru-šitelné znamení Ducha svatého, proto-se biřmování v životě člověka ne-opakuje.
P. Gabriel OP

LITURGICKÁ ČTENÍ V TÝDNU

Neděle 24. červenec - 1. čt.: 2Král 4,42-44
17. neděle v mezidobí Ž 145(144), 10-11.15-16.17-18 odp.: srv. 16
2. čt.: Ef 4,1-6; Ev.: Jan 6,1-15

Pondělí 25. červenec - 1. čt.: 2Kor 4,7-15
svátek Ž 126(125), 1-2ab.2cd-3.4-5.6 odp.: 5
sv. Jakuba Ev.: Mt 20,20-28

Úterý 26. červenec - 1. čt.: Jer 14,17-22
památka sv. Jáchyma Ž 78,8.9.11+13 odp.: 9bc
a Anny, rodičů Panny MarieEv.: Mt 13,36-43

Středa 27. červenec - 1. čt.: Jer 15,10.16-21
pam. Ž 58,2-3.4-5a.10-11.17.18 odp.: 17d
sv. Gorazda a druhů Ev.: Mt 13,44-46

Čtvrtek 28. červenec - 1. čt.: Jer 18,1-6
ferie Ž 145,2abc.2d-4.5-6 odp.: 5a
Ev.: Mt 13,47-53

Pátek 29. červenec - 1. čt.: 1Jan 4,7-16
pam. Ž 34(33), 2-3.4-5.6-7.8-9.10-11 odp.: 9a
sv. Marty Ev.: Jan 11,19-27

Sobota 30. červenec - 1. čt.: Jer 26,11-16.24
nez. pam. sv. Petra Chryzologa Ž 68,15-16.30-31.33-34 odp.: srv. 14
nebo sobot. pam. Panny Marie Ev.: Mt 14,1-12

BREVIÁŘ PRO LAIKY

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne	24.7.	25.7.	26.7.	27.7.	28.7.	29.7.	30.7.
Antifona	812	1673	1754	1722	873	1768	905
Žalm	783	786	783	783	783	783	786

Ranní chvály

Hymnus	812	1438	1440	1723	873	1769	905
Antifony	813	1438	843	858	874	890	906
Žalmy	813	813	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	1674	1441	1724	877	1770	908
Antifona k Zach. kantiku	707	1439	1441	1442	877	1443	909
Prosby	817	1675	1757	1724	878	1771	909
Záv. modlitba	707	1439	1441	1442	878	1443	1444

Modlitba během dne:

Hymnus	817	792	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	1676	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	707	1439	851	865	882	898	913

Nešpory:

	SO							
Hymnus	807	821	1677	1440	1727	883	1443	915
Antifony	808	822	1439	853	868	884	900	916
Žalmy	808	823	1678	853	868	884	901	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	1680	1441	1730	887	1777	918
Ant. ke kant. P.M.	706	707	1439	1764	1443	887	1444	708
Prosby	811	826	1681	1442	1731	888	1778	918
Záv. modlitba	707	707	1439	1441	1442	888	1443	708
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

ČLOVĚK VERSUS POČÍTAČ

15. června 1992 přednesl v tele-vizi patologický anatom prof. Dr. Koukolík další díl seriálu „Mozek a jeho duše“. Je to seriál velice pěkný, zpracovává téměř nejnovější vědecké poznatky, je udělán i profesionálně jen s malými chybami - třeba zrovna tento díl byl chvílemi ve svých do-provodných ilustrativních obrazech matoucí a nepřehledný.

Z celého seriálu je patrné, že autor je člověk vysoce inteligentní a vzdělaný, upřímně hledající pravdu v širokém okruhu informací, ale že se přesto na něm projevuje profesio-nální deformace anatoma vycházející primárně z měřitelné substance podrobené měřitelným vztahům.

Stále ještě uznává prioritu mozku před počítačem, ale zřejmě se cítí ve své jistotě stále více ohrožen:

- Ještě před pár lety člověk suverénně vyhrával šachové partie nad sebelepším počítačem. Dnes může být počítač poražen podle odhadu v této disciplíně pouze jedním z miliard, tedy na celém světě pouze asi 6 šachisty.

- Dosavadní počítače umí pracovat pouze sériovým řešením dvojic otázek, zatímco mozek řeší své úkoly paralelně. Ale už jsou v provozu počítače pracující také paralelně, tedy mnohem rychleji a ekonomičtěji.

- Reprodukce softwaru je dávno vyřešenou záležitostí. Neurony jsou jedinými buňkami lidského těla, které se nemnoží dělením ani jinak. Na přelomu 80. a 90. let tohoto sto-letí se však podařilo americkým vědcům uchovat a rozmnožit několik dětských neuronů. Otázky s tím spojené jsou daleko nad rámec možností lidského chápání.

Počítače zatím nedovedou tvořit umělecká díla, skládat symfonie či malovat obrazy. Ale - je tento stav konečný?

Dr. Koukolík vidí přednosti mozku před počítačem převážně v zevních faktorech:

- V poměru hmotnosti, která činí u mozku 1200 - 1500 g, zatímco u takto výkonných počítačů několik tun.

Člověk však není jen mozek, i když je jeho myšlení určitě a jeho duše s velkou pravděpodobností vázána právě na mozek. Od zvířat se člověk nejzřetelněji liší svou schopností reflexe. Ptá se, co jsem, odkud jsem, kam jdu, proč tady jsem, jaký je smysl mé existence. *Otázka po smyslu* (V. Frankl), vystupující stále silněji do popředí v osobní i sociální oblasti, nemůže být

zodpovězena žádnou dílčí specializovanou vědou. Tím méně může některá z takto re-produkovaných věd vložit tuto otázku do svého výtvaru a očekávat od něho její rozřešení.

Moderní systémový přístup považuje všechny ucelené jevy za systémy podléhající systémovým zákonům. Tyto systémy dělí na dvě základní skupiny:

Uzavřené systémy - zhotovené z určeného počtu součástí a fungující, jen pokud je jim dodávána energie. Jako příklad se nejčastěji udávají hodinky, které byly zhotoveny člověkem a jsou poháněny pérem, které musí být vždy znovu natahovány. Samozřejmě, že péro může být nahrazeno jinou zvládnutou přírodní silou, třeba elektřinou.

Otevřené systémy - vzniklé v řádu, jehož evoluční síla se v nich projevuje systémovými silami: samoorganizujícími, samoudržujícími, samoléčitelskými, samoobnovujícími atd... K těmto otevřeným systémům patří všechny živé organismy, a tedy i člověk.

Ke kterým systémům zařadíme počítač, snad není třeba rozvádět.

Už Aristoteles rozdělil lidskou činnost na tři oblasti:

- Teorii, která vede od poznávání přes vědy k čisté teorii, poznání pravdy.

- Praxi, praktickou filozofii, tj. jednání, které má hodnotu samo v sobě a má tedy význam mravní.

- Poiesis, tvůrčí činnost, která nemá hodnotu v sobě, ale je zaměřena na hodnotu toho, co je vyjádřeno, na dílo. Patří k ní krásné umění i technika. Právě zde vidíme změny vztahu člověka např. k nástrojům. Zatímco člověk svým umem a dovedností nástroj ovládá, na vyšším stupni techniky už aparát pouze vymyslí, vyrábí a obsluhuje. A všichni známe případy, kdy přehlacení těmito aparáty (např. v domácnosti) způsobí zvrát a člověk se stane jejich otrokem. Zatím nejvyšším stupněm techniky je kybernetika, a ta nachází svůj nejcharakterističtější projev právě v počítači.

Zanedbání etické hodnoty v jakémkoliv lidské činnosti vede vždy v konečném důsledku ke škodě. Tuto mravní devastaci rozpoutal Karel Marx, když vyslovil svou slavnou větu: „Dosud filozofové svět pozorovali, ale nyní se musí postarat, aby se svět změnil.“ Tato věta dala zelenou lidské pýše a člověk se cítí být „Ada-mem Stvořitelem“. Absence etiky, vytržení z řádu vyvolává smutek,

úzkost a strach lidí naší doby.

Snad nikdy nebyla výzva k etic-kému jednání a uznání hierarchie hodnot naléhavější a zároveň méně slyšena než v této době, kdy se technika vymkla člověku z rukou a ze všech stran hrozí lidstvu i Zemi záhubou. Pýše a žádostivost, dvěma kořenům všech hříchů, propadli vědci téměř všech oborů. Nejen technika, chemie, genetika, medicína, ale i ekonomie, politika, infor-matika a jiné determinované obory jsou považovány za samospasitelné a nedotknutelné. Osvětlenou stranou svých úspěchů si získaly důvěru moderní společnosti a z lidu dělného (pracujícího tělesně i duševně), tak vznikl lid veskrze konzumní.

Z novodobých vědců to byli atomoví fyzikové, kteří si jako první uvědomili nebezpečí hrozící z jejich nepodřízeného pracovního úsilí.

O ekologických katastrofách, které v posledních desetiletích hrozí a působí, snad nikdo nemůže říci, že jsou způsobeny něčím jiným než tímto selháním lidstva. Neúcta k životu je řádově horší než třeba rasismus, genetické inženýrství může být vynikající u nižších forem života, ale použito u člověka hrozí zničením jeho důstojnosti.

Pocitovat, vyvolávat a radovat se z lehkého mrazení v zádech nad výkonností lidského mozku, který dokázal nebo dokáže, že je schopen vytvořit počítač n-té generace, který pokoří v lidském mozku Řád a jeho Stvořitele, znamená pyšně pomíjet etickou stránku lidské činnosti. Znamená to tuto činnost oklešťovat, redukovat, zbavovat ji jejího nezbytného atributu, a zároveň ji i sebe absolutizovat.

A absolutizování jakékoliv proměnné nemůže skončit jinak, než katastrofou. Fyzickou i duchovní.

Jaroslav Debeř

BUĎTE ODVÁŽNÝMI APOŠTOLY VÍRY A JEDNOTY!

Když včela najde rozkvetlý strom, přiletí do úlu a oznamuje všem, kde je ho možno najít. Neměl by člověk, který našel Boha, který našel tu úžasnou pravdu o lidském životě, o jeho cíli, který našel k němu cestu - neměl by takový člověk každému o tom povědět? Když potkáváme lidi a dovedeme jim říci nějakou „senzaci“ nebo pěknou zprávu, proč by se od nás nemohli dovědět to, co je pro každého nej-podstatnější, co je pro každého velkou příležitostí a šancí?

Ježíš říkal nejen slovy, ale svým životem, že pravdu o Bohu je třeba hlásat. Třeba ji hlásat, i když nás někteří odmítnou. Jen jednou řekl to známé „Nehažte perly sviním“, které měly zájem jenom o žrádlo a bahno. Ano, jsou situace, kdy opravdu není vhodné hodit perlu pod nohy, které ji zašlapou do bláta. Máme však právo říkat o lidech, mezi kterými žijeme, že jsou takoví? Snad nikdy neslyšeli o perle. Právě proto musíme mluvit. Ba i ti, co jsou v bahně, jsou tam proto, že hledali perlu, hledali štěstí, pro které je člověk stvořený. Jenom je hledali na ne-správném místě... Možná proto, že jim nikdo neřekl... Už si na bahno zvykli. Ale až jim ukážeme perlu, možná to v nich vzbudí jiskérku ztracené lidské velikosti. Snad ne hned, ale po čase za ní půjdou.

Žijeme apokalyptickou dobu

Apokalypsa předpovídá pro lid-ské dějiny nejtěžší dobu zkoušky. Bude to nejnebezpečnější doba pro záhuby lidských duší, pro ztrátu věčného života. Podle všech znaků a znamení času toto období právě prožíváme. Je to doba, pro kterou platí poselství Matky Boží z Fatimy, která nám naznačila, co nás čeká a dala nám prostředky záchrany i při-slib: „Nakonec moje Neposkvrněné Srdce bude triumfovat!“

V této nejtěžší době chce mít Bůh co nejvíce apoštolů. Matka Boží je z Boží vůle velitelkou tohoto roz-hodujícího boje. Aby svůj příslib z Fatimy skutečně splnila, našla si malý a tichý prostředek, kterým vy-chovává a vede své apoštoly této doby - je to ta „modrá kniha“ posel-ství, která nám dává tolik potřeb-ného světla pro tuto dobu. (Jde o knihu „Kněžím, přemilým synům Panny Marie. Získat ji možno v „Středisku MKH, Černochova 7, 771 00 Olomouc.“ Čteme v ní, že v této době je více než kdykoliv jin-dy v dějinách všechno zamořené sa-tanovým dýmem. Vskutku nikdy v dějinách se tak nerozmohlo hro-madné a veřejné odmítání Boha jako v této době. Nyní je pro lidstvo „hodina temné noci“, jako byla pro Ježíše v čase

jeho kalvárské oběti. Jako on byl vydán zkoušce, kdy ho Bůh „opustil“, aby ho mohl satan vyzkoušet, zda zůstane věrný, tak je dnes lidstvo vydáno zkoušce, zda evangelium má v něm pevné ko-řeny, zda odolá. Tato zkouška je potřebná, aby i sám Boží nepřítel satan musel uznat Boží vítězství. Aby sám musel přiznat, že Bůh zví-tězil v lidských srdcích, a to ne svou mocí, donucením, ale svou láskou. To, co nás zastihlo, není selhání Boha, ale naše zkouška - tedy naše šance.

Všechno je zahaleno satanovým dýmem

Dýcháme otrávený vzduch. Jen kdo je pevně zakotvený v Bohu, má šanci přežít. Ale i ten si musí dávat pozor, aby nepodlehł halucinacím, protože neví, čeho se nadýchal. Ne-spoléhat se na sebe ani na cizí myš-lenkové proudy. V této době více než jindy je třeba držet se pevných bodů v evangeliu. Ale musíme je číst v původním smyslu. Nenechat se omámit dýmem: „To sice Ježíš řekl, ale nemyslel to tak, myslel to jinak!“ Ne! Myslel to tak, jak to řekl: „Nebu-dete-li jíst z tohoto chleba, nebudete mít v sobě život!“ - „Komu hřichy odpustíte, budou mu odpuštěny, komu je zadržíte, budou zadrženy.“ - „Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!“ - „Co svázete na zemi, bude svázáno i na nebi.“ - „Na této skále postavím svou církev a brány pekelné ji ne-přemohou.“ ...

Všechno je zamořeno satanovým dýmem, lidstvo je jím „nafetované“, omámené. Je to snad normální, aby člověk, který zkoumá hlubiny i vý-šiny, kope v poušti, kde mělo být město - když uslyší, že je Bůh, Stvo-řitel, který nás stvořil pro věčný život, nechal tuto možnost bez po-všimnutí? Aby tak vážnou věc řešil s takovou povrchností?

To je proti zdravému rozumu - ve věcech, které se týkají Boha a věčného života, se lidé chovají ne-logicky, nezdravě, proti lidské přiro-zenosti. Už z toho je vidět, že se nadýchali něčeho zamořeno-ho, za-měněného proti Bohu. Je to důsle-dek přiotrávení, omámení. Člověk jde směrem k propasti, nevidí, ne-slyší...

Už i nejzákladnější lidská logika by nás měla přivést k Bohu. Půjdu-li pouští či pralesem a najednou najdu třeba obyčejnou starou botu, nemohu si už myslet, že tu nikdo přede mnou nebyl. Když jdu s ote-vřenými očima Boží přírodou, po-znávám její zákonitosti, nemohu být tak naivní, že to já, člověk, jsem prvý, kdo to dokázal propočítat, vy-myslet. Je logické, že mne bude zajímat, kdo to byl - a budu se snažit ho poznat. Ano, je to logické - pokud něco nenarušilo moji lo-giku, můj zdravý rozum, pokud nejsem přiotrávený satanovým kou-řem.

Bůh neučinil nic bez cíle

Když vidíme dokonalost stvoření, nemůžeme uvěřit, že tak moudrý Stvořitel by jednal bez cíle a aby tento cíl byl hodný jeho díla. Co jiné mohlo být takovým přiměřeným cílem, než že Bůh chtěl získat stvo-řené bytosti, se kterými si může rozumět, které ho mohou poznat?!

Člověku dal rozum, ale celá při-roda by se bez lidského rozumu obešla: včela vypočte přesný šesti-hran, pavouk utká pavučinu, aniž by potřeboval textilní továrnu a vy-studoval průmyslovku...

Co Bůh potřeboval od člověka, aby vykonal v přírodě, mohl člověku takto vložit do jeho pudů. Nejen pro poznání přírody dostal člověk ro-zum, ale aby mohl poznat samého Stvořitele. Lidská duše je stvořena pro hledání a nalezení Boha. Jinak by byla pro časnost předimenzova-ná. V přírodě, kde všechno má svůj účel, nic není zbytečné. Pavouk tká síť - ne zbytečně: existuje muška. Pták letí do teplých krajín a najde je. Lidská duše od věků hledá Boha - a není Ho? Byl by to nejžalostnější vrchol stvoření...

Cílem a vrcholem stvoření bylo něco živé, podobné Jemu, co ho může poznat. I rodiče čekají toužeb-ně, až je jejich malé děťátko začne vnímat, až se na ně usměje, až je pozná... Není logické, že Bůh, který stvořil tento svět, čeká od něj totéž?

Boží děti jsou však „mentálně postižené, přiotrávené satanovým dýmem. Bůh je živí a stará se o ně, ale úsměvu se nedočká. Bůh přišel se šíleným plánem záchrany - sám se obětuje za nás.

Měla by nás šokovat jeho láska! A zatím je tolik nelogického v chová-ní člověka vůči Bohu. Je tolik mou-dře vyhlízejících výmluv! Ale v Bo-žím světle, před jeho soudem se ukáží tak nelogické, že je nebudeme umět ani vyslovit...

Že právě tehdy, když jde o Boha, se lidé nechovají podle zdravé logi-ky, je práce toho, o kterém Ježíš řekl, že je „vrahem lidí od počátku“. Od počátku - ale v této době zvlášť. Zuří, protože ví, že už „má málo času“.

Období zkoušky skončí

Satan vládne dočasně, ale Bůh bude věčným vítězem. Teď ještě dým zhoustne a zaplaví bludy k neroze-znání všechno, otřese až samou církví na skále Petrově. Ale nepře-může ji. Bude to vrchol kalvárské oběti, kterou církev musí podstou-pit. Pak se Boží mocí dým rozptýlí a celé lidstvo uzří všechno v Božím světle. Omámení zmizí a lidstvo na-jde svou logiku, pochopí a začne hledat Boha, začne hledat cestu k němu. Stane se to Božím zázra-kem - jako to bylo o prvních Let-nicích.

Apoštoly shromážděné s Ma-rií ve večeradle proměnil Duch svatý z bážlivců v odvážné hlasatele evan-gelia. Způsobil i přeměnu těch, kteří naslouchali - najednou pochopili a přijali jejich slova a v tisících přišli se dát pokřtít.

Takovým zázrakem bude i splně-ní příslibu z Fatimy - triumf Ne-poskvrněného Srdce Panny Marie. Ona nás totiž vede, ona nás shro-mažďuje ve Večeradlech modlitby - farních, oblastních, ale zvláště ro-dinných - abychom si vyprosili dru-hé Letnice, ten velký zázrak milo-srdné lásky Boží. Zopakuje se to, co se dělo o prvních Letnicích - lidé přicházeli k apoštolům a volali: „Mužové, bratři, co

máme dělat?“

Musíme být připraveni na to, že se lidé kolem nás budou bezradně ptát „Co máme dělat?“ Jak najít Boha, jak se s ním smířit, jak splnit jeho vůli. Musíme sami dobře znát evangelium, abychom jim mohli na-lít čisté pravdy z pramene...

Ne až potom... Už teď musíme Ježíšovo evangelium, jeho radostnou zvěst ohlašovat. I Ježíš to tak dělal, nečekal na Letnice. I učedníky po-slal po dvou, aby šli hlásat. Neče-kejme též na to, až se lidé budou nahlas ptát - mnozí už tuto otázku nosí v srdci, mnozí ještě h l u b o k o v podvědomí. Protože Večeradla se množí, Duch svatý už účinkuje...

Podle -avm-
v časopise slovenského MKH
„Máriina doba“

SVĚDECTVÍ SESTRY EMANUELY

Otevřený dopis mému astrologovi panu Shri Sharma.

Patříš k národu, který velmi miluji, k indickému národu, který jsem za svého mládí často navštěvovala a kterému za mnohé vděčím.

Musím říci, že jsem Tě potkala jen jednou v životě. Bylo to v roce 1972 v New-Delhi, jednoho pěkného jarního dne. Ale toto setkání hluboce ovlivnilo můj život. Když dnes uveřejňuji tento dopis, není to ani tak proto, abych vyprávěla o Tobě, vždyť Tě sotva znám, ani proto, abych mluvila o astrologii. Chtěla bych prostě vyprávět o tom, co se mezi námi odehrálo a jaké nesmírné následky pro mne mělo naše setkání. Chtěla bych také, aby všichni, kteří hledají pomoc v astrologii, slyšeli mé svědectví.

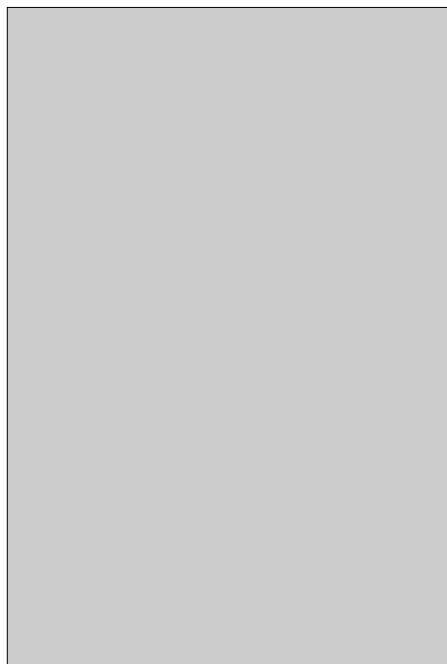
Již od dětství mě velmi zajímal neviditelný svět a tajemství vesmíru. Společně s mými kamarády jsme se bavili vyvolá-váním duchů zemřelých přes „pohybující se stoleček“ dlouho do noci. Později jsem se se svými přáteli zajímala o vyklá-dání z karet. Tito přátelé se též bavili tím, že mi prostřednictvím astrologie předpovídali blízkou budoucnost. To vše mě velmi fascinovalo a často jsem zvo-nila u jejich dveří, když jsem se měla pro něco rozhodnout... Byla jsem zralá na setkání s Tebou...

Ve svých 24 letech jsem jela do Indie, abych realizovala touhu svého srd-ce. Chtěla jsem otevřít malý podnik pro import indických ručních prací: šperků a dárkového zboží všeho druhu, abych mohla trávit čas mezi Francií a Indií. Z lásky k Indii.

Během tohoto pobytu jsem měla pří-ležnost setkat se s ministrem obchodu z Pandžábu. Vyprávěla jsem mu trochu o svém projektu. Hned mi řekl: „Samo-zřejmě bychom velmi uvítali, kdybyste s námi chtěla spolupracovat. Ale pro vás je velmi důležité, abyste nejprve vyhle-dala astrologa, abyste věděla, je-li toto vaše rozhodnutí napsáno ve vaší budou-cnosti a ve vašem předurčení. Mám jed-noho milého přítele, který to umí velmi dobře. Budete-li

souhlasit, zavolám mu.“

Tento přítel astrolog jsi byl Ty. Ještě týž den mě k Tobě zavedl. Musím říci, že jsi mě nepřijal nijak zvlášť srdečně. Vy-zval jsi mne, abych se posadila a ptal ses mne na datum, místo a hodinu na-rození, všechny údaje, které jsi potřebo-val k sestavení mého horoskopu. Viděla jsem, jak jsi vzal tužku a papír, dělal čáry a psal číslice. Bylo to zcela nesrozumitel-né a krom toho jsem byla příliš daleko, abych to mohla přečíst.

Sestra Emmanuela. Čtenáři Světla ji už znají ze zpráv, kterými informuje o dění v Medžugorje.

Náhle jsi řekl: „Slečno, mám knihu vašeho života ve své knihovně. Přinesu ji. Byla napsána před tisíciletím. Čekal jsem na vás. Protože mám knihu vašeho života, věděl jsem, že přijdete.“ Oj, mu-sela jsem to jen tak, jakoby mimo-chodem spolknout.

Celá ta záležitost mi začala připadat nějaká divná, ale čekala jsem na po-kračování. A Ty jsi skutečně za několik minut přišel s jakousi starou, zažloutlou, potřhanou knihou s

otrhanými rohy, jistě velmi starý dokument. Začal jsi číst, co stálo v dokumentu, údajně ve staroindic-ké řeči a pak jsi to překládal do angličtiny, abych tomu nerozuměla.

A pak jsi mi vyprávěl moji minulost, rok po roce. Mluvil jsi např. o jedné vel-mi těžké nemoci, kterou jsem prodělala, když mi byl rok. A moje matka mi to potom skutečně potvrdila. Stejně tak jsi probíral následující roky: moje studium, má setkávání, má trápení a radosti, ano, všechny důležité události, které se v mém životě odehrály, a to se všemi detaily, což mě velmi překvapilo.

Potom jsi pokračoval, ale již ne o mi-nulosti, ale o budoucnosti: ve 24 letech, ve 25, 26, 30. Dostala jsem strach, protože nastávající roky se přede mnou rýsovaly poněkud pochmurně. Oznamo-val jsi mi skutečně těžké zkoušky, utrpení - a to velmi těžké, kterým mám projít. Pomalu mne opanoval strach. Najednou jsi řekl: „Teď jsme se dostali k vašemu 30. roku. Přinesu druhý díl knihy vašeho života.“ A vstal jsi. Řekla jsem rychle: „Ne, ne, to stačí! To stačí! Jsem s tím spokojená,“ a zdvořile jsem se s Tebou rozloučila.

Nic nebránilo tomu, abych odešla s velkou obavou v srdci, protože všech-no, co jsi mi řekl o mé minulosti, jsi vysvětlil z konstelace hvězd. Ty jsi našel na „mém nebi“ určité události a setkání z mého života, má studia, mé příbuzné. Bylo tedy předurčení všeho, co se mi mělo stát. Tak jsem začala věřit, že můj život je závislý na pohybu hvězd. Dosud jsem jako věřící katolička byla přesvěd-čena, že můj život je v rukou Božích, že On mi ukazuje cestu, kterou považuji za nejlepší, že On má všechno ve svých rukou, protože je Pánem vesmíru. Že On řídí celý vesmír a můj život zvlášt' s lás-kou, něhou a otcovským citem. Pán mohl udělat hvězdy, ale můj život je ur-čován zcela jejich pohybem. Tyto hvězdy byly pro mne nádherným znamením na nebi, ale naprosto neosobní a neodvrat-né a samozřejmě bez lásky ke mně.

Mé srdce sklíčovал jakýsi neurčitý strach, který trval dlouhé měsíce, zvláště když se můj život začal opravdu nepří-znivě vyvíjet. Začala jsem skutečně mít dost velké trápení. Pokaždé jsem si říkala: „Je to tak, protože on má pravdu. Ano, všechno, co mi předpověděl,

se stane. Je to hrozné, nikdy se z toho nedostanu. Každopádně je to už psáno a já na tom už nemohu nic změnit.“ *Cítila jsem, jak mě to předurčení tížilo.*

Nějak jsem tím vnitřně upadala. Noci jsem probděla s návaly panického strachu a úzkosti. Také během dne jsem měla chvíle deprese s dosti značnými následky. Byla jsem jako v zajetí a vnitřně jsem byla poháněna ke vzpouře. Šlo to až tak daleko, že už jsem nechtěla žít. Jednoho dne mi moje sestra řekla: „Zítra jsou svatodušní svátky. Měla bys jít se mnou do mé modlitebny skupiny! (Byly právě první počátky charismatické obnovy v Paříži.) Uvidíš, Duch svatý něco pro tebe udělá! Nemůže tě nechat v tomto stavu!“ Vzpomínám, že jsem jí řekla: „Tvůj Duch svatý je docela milý, ale pro mne nemůže udělat nic.“

Ve skutečnosti jsem cítila, že upadám stále více, život už pro mne nic neznamená. Zdálo se mi, že bude lépe jej ukončit. Této noci jsem nesmírně trpěla. Bylo to tak nesnesitelné, že jsem ráno křičela k Bohu: „Abys to věděl, Pane, dnes udělám konec. Dnes večer v pět hodin už tu nebudu.“

To byla má ranní modlitba. Osamělost už byla pro mne nesnesitelná. Protože jsem nechtěla být celý den sama, vydala jsem se na adresu, kterou mi dala má sestra. Tak jsem se ocitla (v Rue de l'Assomption) ulice Nanebevzetí v Paříži.

A zde, to bys musel vidět, bylo to úžasné! Ti lidé - opravdu naplnění radostí a přátelstvím, neuvěřitelně milí navzájem, hlavně mladí lidé, plní chvalořečení a štěstí! Opravdové štěstí, které jsem dosud nikdy na tvářích křesťanů neviděla, zvláště ne ve skupině.

Vzpomněla jsem si na to, co jsem po jednom čtení ze Skutků apoštolských řekla Pánovi: „Pane, proč se už dnes nesetkáváme s křesťany, kteří by měli stejnou Boží moc jako apoštolové v dobách prvotní církve? Oni dělali zázraky a znamení: důkazy Tvé moci mezi lidmi. A lidé se obraceli a věřili ve tvé slovo. Proč to už dnes není? Proč už to dnes nevidíme? Slibuji Ti, Pane, kdybych někdy v životě tako- vé lidi potkala, půjdu s nimi!“

Když jsem přišla do ulice Nanebevzetí, vzpomněla jsem si na tento slib. A řekla jsem si: „To je ono! Tady jsou! Oni opravdu jsou!“ Ale už bylo příliš pozdě. Byla jsem vnitřně příliš zničená. Byla jsem na druhé straně závory. Mezi nimi a mnou zela propast, kterou jsem zkrátka neuměla překlenout. Byla jsem jako ve svěrací kazajce a ze všech stran se na mne šklebila smrt. Nemohla jsem k nim vztáhnout své ruce. Běhala jsem tedy v tento svatodušní den za nimi jako pejsek, při všem, co dělali. Čas ubíhal a hodina mého setkání se smrtí se blížila. Den pokračoval. Bylo to pro mne hrozné. Již jsem se nemohla udržet. Přemohl mne pláč. Byla jsem vyřízená z nevyspání a z vnitřní rozpolcenosti. Okolo čtvrté hodiny odpoledne bylo modlitebny

setkání. Někteří chválili Boha slovy: „Pane, celý můj život nestačí, abych Tě dosta- tečně chválil.“ Zatímco já jsem si říkala: „Můj život, Pane, byl již dost dlouhý. Skončit! Skončit!“

Jedna žena, která přišla pozdě a nikdy předtím mne neviděla, se energicky ujala slova: „Je tu mezi námi někdo, kdo velmi trpí. Tato osoba hledala pomoc v okultismu a věštbě. Jako důsledek toho jde teď vstříc smrti. Pán Ježíš však má moc ji vysvobodit. Ať přijde k nám, chceme se za ni modlit.“ Těmito slovy jako bleskem projela do mého srdce naděje a netrpělivě jsem očekávala konec modlitby.

Potom jsem se k ní vrhla a vyprávěla jsem jí všechno, co se odehrávalo v těchto devíti měsících vleklého boje se smrtí: mé setkání s Tebou a Tvé před-povědi... Tato žena se nezdála být ani trochu udivená z toho, co jsem jí vyprávěla a řekla mi: „Ty jsi byla odhodlána vrhnout se do lví tlamy. Neznáš místa v Bibli, v evangeliích, kde se mluví o věš- tectví? Nevíš, že je to v očích Božích ohavnost a že Pán svému lidu zakazuje to provádět?“ Inu, nevěděla jsem o tom vůbec nic. Neznala jsem Bibli moc dobře. Řekla mi: „Provádět tyto věci znamená dělat společně věci se satanem, i když je to nevědomě, jako v tvém případě. Tma ve tvém srdci působila, protože cílem satana je zničit tě, odvést od Boha, dokonce tě usmrtit. On je vrah od počátku a lhář. Proto tě nechal věřit, že tento muž má moc ukázat ti tvoji budoucnost. Ve skutečnosti to bylo věš- tectví. Stačí jen provozovat věš- tectví a démoni hned k tomu přidávají svůj díl. Jsou to přece andělé a znají tvůj dosa- vadní život. Co se týká tvé budoucnosti, nemůže ti říci vůbec nic, protože ta nále- ží jen Bohu. Vyprávěl ti něco nepravdi- věho.“

Přesto jsi jím byla plně ovládnána, by- la jím jako spoutána.

Věříš tomu, že Pán má moc vysvo- bodit tě z tohoto „vězení“, z tohoto „za- čarování“, které z tebe udělalo vězně jeho slova?“

Bylo to poprvé, co se mnou někdo mluvil s takovou plností moci Ježíšovy. Řekla jsem: „Ano, věřím, že Pán Ježíš mě může osvobodit.“ Ale byla to víc na- děje než skutečná víra. Tak jsem dodala: „Poslyšte, všechny ty zlé mocnosti, které mne přivedly na pokraj smrti, nadělaly příliš mnoho zla. Musím velmi trpět. Chtěla bych přesto zemřít.“

Laskavě mě pokárala: „*Jestliže věříš, že Pán Ježíš má moc tě osvobodit, tak proč nevěříš, že má i moc tě uzdravit?*“ Pochopila jsem, že má prav- du. To byl opravdu Ježíš. I když mi až do této chvíle nikdo o něm takto nemlu- vil. Řekla jsem: „Ano, věřím.“ Zeptala se: „Odříkáš se tedy jednou provždy všech těchto praktik?“ „Ano, odříkám!“

Potom přivedla několik bratří a ses- ter a modlili se nade mnou. Začali chvá- lením Boha a děkováním za mne. Potom ho prosili, aby mě vysvobodil z těchto okovů a od zlých sil, které ve mně napá- chaly tolik zla. V moci Ježíše Krista!

- Cítila jsem, že se obracejí k někomu živému. Potom byla modlitba ukončena. Zvedla

jsem se z lavice. Pomalu jsem se sbírala vnitřně. Bylo to obdivuhodné! Přestala jsem trpět a už se mi nechtělo umírat. Najednou to bylo všechno pryč. Necítila jsem nic ani tělesně ani v citové oblasti. Ale byla jsem zcela uchválena tím, že Pán přišel do mé propasti smrti, do mé trýzně a tam v té hlubině mne hledal. Vzal mé utrpení na sebe i trny, které trýznily mé srdce, a mocí své pro- lité krve mě vysvobodil z mé bíd. Cítila jsem to a bylo to pro mne ohromující zkušenost.

Vstala jsem. Bylo mi, jako by do mé- ho srdce proudila čistá voda. Znovu jsem dostala chuť a radost ze života. Nejprve má ústa vzdávala díky a mé srdce pělo chválu. Byla jsem zcela nadšená. Vstala jsem a nebyla jsem to já: jako bych se znovu narodila.

Ještě dlouho jsem hovořila s touto sestrou. Ptala jsem se jí: „Ale ten muž měl přece v ruce mou knihu života. Jak mi to vysvětlíš?“ Chtěla jsem, aby všech- no, co s Tebou souviselo, bylo jasné. Odpověděla: „Nezapomeň, že satan je lhář. On má skutečně nějakou knihu, ale věštil z listů tak, jako někdo jiný z křiš- řálové koule nebo z kávové sedliny. O tvé budoucnosti nemohl vědět nic určitého. Těch listů použil jako prostřed- ku pro věš- tbu.“ Potom citovala z násle- dujícího místa Deuteronomia (v Bibli je jich více stejného významu).

„Až vstoupíš do země, kte- rou ti dává Hospodin, neuč se jednat podle ohavností těch pronárodů. Ať se u tebe nevys- kytne nikdo, kdo by provedl svého syna nebo dceru ohněm, věštec, obírající se věštbami, mrakopavec ani hadač ani ča- roděj, ani zaklínač, ani ten, kdo se doptává duchů zemře- lých, ani jasnovidce, ani ten, kdo se dotazuje mrtvých. Každ- děho, kdo činí tyto věci, má Hospodin v ohavnosti. Právě pro tyto ohavnosti Hospodin, tvůj Bůh, před tebou vyhá- ní ony pronárody (Dt 18,9)

„Chci Ti říci zcela jasně, že slovo „ohavnost“ je v bibli používáno pro mod- lářství. Vždy, když je použito, znamená to, že tyto věci se Bohu hluboce protiví, protože strašlivě ničí srdce člověka.“ Tu jsem pochopila, že jsem se nacházela v nepřátelském táboře.

Nechci Tě ani obžalovávat ani odsu- zovat, chci Ti jen říci, že jsem za Tvé praktiky zaplatila. A prosím Tě, abys pře- mýšlel o tom, co jsem Ti vyprávěla.

Co se mne týká, můj život se změnil, když Ježíš, náš Pán, přišel, aby mne o- svobodil od Tvého slova. Přišel, aby zlo- mil vliv, který to na mne mělo. Od toho okamžiku, kdy mi Pán Ježíš přišel na pomoc skrze osvobozující modlitbu, uká- zaly se všechny Tvé předpovědi úplně falešné. Ty jsi řekl, že budu žít v Indii a mít dítě, aniž bych se vdala. Že budu velmi bohatá a současně zcela osamo- cena. Zatím ale: nemám v kapse ani groš, protože jsem složila slib chudoby. Nejsem osamocena, nýbrž obklopena bratry a sestrami a žiji ve

Francii.

Ano, měl jsi pravdu, pokud šlo o mi-nulost, ale ne o budoucnost. To mi bylo jasným důkazem toho, že Slovo Boží je skutečně slovem života, dnes živým, účinným a zdá se, že se mu podaří vypu-dit z mého srdce smrt a zoufalství.

Vidíš, byla jsem lehkomyšlná vůči Tobě i vůči vědě. Je to zkrátka obdivu-hodné, jak mi toto slovo pravdy otevřelo oči. Děkuji za to, že mi bylo znovu daro-vána svoboda dítěte Božího. Ano, nyní se cítím opravdu svobodná. Svobodná od každého předurčení. Byla jsem tak lehkověrná, poněvadž jsi byl v astrologii eso. Byl jsi dokonce v Bílém domě, abys radil prezidentům Spojených států i ji-ným významným politikům. Věděla jsem, že máš obrovský vliv. Ostatně, stejně velký jako tajný. Současně si vzpomínám velmi dobře na Tvůj pohled při našem setkání v New Delhi. Pronikavý, velmi bystrý, ale chladný pohled. A tento po-hled také říkal, že nežijješ v klidu. To umím, jak vidíš, rozeznat.

Dovol mi dnes, dřív než Tě znovu opustím, otevřít jedny dveře. Ty dveře jsou předat Tě do rukou Božích. Ráda bych Ti řekla, že si nepotřebuješ dělat starosti o svůj život. Neboť o něj se sta-rá Pán a dělá to mnohem lépe, než to můžeš udělat Ty. On má ve svém srdci obdivuhodný plán lásky pro Tebe. On Ti svou prozřetelností dává každý den to, co potřebuješ, aby uskutečnil tento svůj plán lásky.

Ty naproti tomu paděláš Jeho dílo, když věštíš a konáš, možná i nevědom-ky, věci,

společné se svým nepřítelem, proti svému vlastnímu životu. Chováš se jako sirotek, který nemá žádného otce v nebi a jehož život nemá smysl, který je vydán všanc rozmarům života a vždy znepokojen tím, co ho může potkat.

Ne, Tvůj život je mnohem cennější. Kéž bys mohl poznat radost, kterou na-lezeš, když vložíš svůj život do Božích rukou! Vyměnit prohnanost věšteství za podněty Ducha svatého!

Chtěla bych Ti nakonec ještě napsat jednu velmi pěknou modlitbu od Char-lese de Foucaulda, který žil v radosti z odevzdání celé své bytosti Bohu.

S ním a se světci Tvého národa, který je mi tak drahý, modlím se za Tebe tuto modlitbu:

Můj Otče, odevzdávám se Ti.

Dělej se mnou, co se Ti líbí.

Děkuji Ti za všechno, co se mnou uděláš.

Jsem připraven ke všemu, všechno přijímám.

Jen ať se na mně splní Tvá vůle

i na všech tvých tvorech,

jen po tom toužím,

a nic jiného už nežádám, můj Bože.

Do Tvých rukou odevzdávám svou duši.

Dávám Ti ji, můj Bože,

s celou láskou mého srdce

poněvadž Tě miluji a protože tato láska mě nutí

Tobě se odevzdat, vložit se do tvých rukou

bez míry, s bezmeznou důvěrou.

Neboť Ty jsi můj Otec.

Z časopisu Oheň a světlo

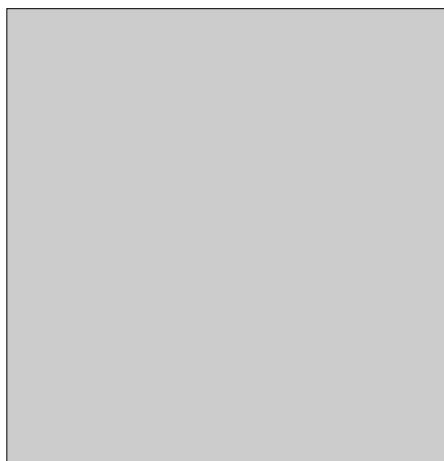
č.1. prosinec 1993

KŘÍŽOVÉ CESTY K P. MARIÍ POMOCNÉ U ZLATÝCH HOR

Křížové cesty na toto poutní místo se konaly již od počátku 18. století. Dnes se zde staví nový poutní chrám, který bude zasvěcen na doporučení zesnulého arcibiskupa Vaňáka Pan-ně Marii, Ochránkyni nenaro-zeného života.

Po likvidaci tohoto místa v pade-sátých letech a po vyhození původ-ního chrámu do povětří v r. 1973 byly křížové cesty obnoveny v době totality v roce 1984 a protože se v té době veřejně konat nedaly, ko-naly se tajně v noci a to vždy na Velký pátek po obřadech. Zúčast-ňovali se jich převážně mladí lidé, kteří neměli strach a rovněž aktivní kněží, přičemž nemohu nepřipome-nout zesnulého P. Jaroslava Kar-hana, který - ač již nemocen - nás na této křížové cestě provázel. Vždy jsme se modlili za duchovní obnovu tohoto kraje a za odčinění vin, které na našem národě lpí za zabíjení nenarozených dětí. Po listopadu 89 se tradice nočních křížových cest zachovala, ale začaly se konat již každý první pátek v měsíci po celý rok. Opět se zúčastňovali lidé z Je-senicka i Bruntálska a tentokrát již beze strachu zněly modlitby a písně s vroucími prosbami k P. Marii za záchranu kraje i

národa. Společně s věřícími se těchto křížových cest zúčastňují také kněží z Jeseníku, kteří tak velmi podstatně posilují duchovní význam tohoto konání, protože vždy po celou dobu udělují svátost smíření těm,

kteří o to požá-dají a je to velmi zvláštní pocit při-jímat toto Boží milosrdenství v at-mosféře nočního lesa v blízkosti stovky lidí, kteří se modlí za obrá-cení. V květnu letošního roku se této křížové cesty zúčastnil i náš otec biskup Hrdlička a rovněž po celou dobu cesty zpovídal. V závěru nás všechny vyzval a

my z jeho po-věření vyzýváme i vás, aby obnova našich srdcí byla skutečně trvalá a aby tak přinášela duchovní obnovu i do rodin, do farností a do celého našeho národa. Zveme vás proto i k případné účasti na těchto křížo-vých cestách, které se konají vždy na první pátek v měsíci ve 21 ho-din. Výjimku bude tvořit měsíc sr-pen, kdy z důvodů setkání mládeže z děkanátů Jeseník a Šumperk bude křížová cesta začínat již v 19 hodin. Rovněž vás zveme na pouť, která se, dá-li Pán, bude na tomto místě konat za účasti otce arcibis-kupa Graubnera v sobotu 20. srpna 1994. Děkujeme vám za veškerou duchovní i hmotnou pomoc a za váš veliký podíl na ozdravení vztahů mezi lidmi a nebem. Kéž vás svou přímlovou provází Panna Maria, Ochránkyně nenarozeného života a života na této zemi!

Za výbor pro obnovu poutního m í s t a
P. Marie Pomocné u Zlatých Hor

Václav Dvořák

Případné informace na tel.
číslech 0645-8395 nebo 2370.

"PROTESTUJEME"

Jan Pavel II. není jenom bis-kupem římským a není jenom nástupcem Petrovým. On je Ná-městek Kristův. Jestliže se však rozhněvá a projeví své rozhoř-čení - a to je poprvé, co tak činí s takovou vehemencí - nemůžeme než si vzpomenout na chování Ježíšovo, když vyháněl k u p c e z chrámu. Ba ještě víc! neza-slechnout ozvěnu zlořečení.

„Běda vám, protože ... zavíráte li-dem vstup do království nebeského (...) Běda vám, slepi vůdcové (...) Bě-da vám! Podobáte se obilným hro-bům (...) Hadi, plemeno zmijí, jak uniknete pekelnému trestu?“ (Mt 23,15-37).

Ano, papež považuje za nutné projevit hněv Náměstka Kristova. Slavnostně připomněl vážnost sou-du Božího. Přede všemi lidmi vy-křikl: „Protestujeme!“

Proč? Odpověď, která byla dána při generální audienci 6. dubna je stejně jasná jako rozhodná:

„Nemůžeme kráčet vstříc bu-doucnosti s plánem systematické-ho vraždění nenarozených. Ne-můžeme jít kupředu jinak než s civilizací lásky, která přijímá život.“

ZLOČIN PROTI LIDSKOSTI

Protože Spojené národy prohlá-sily rok 1994 za Rok rodiny, církev se připojila k tomuto projektu, ote-vřenému všem civilním společen-stvím světa.

2. února Jan Pavel II. podepsal svůj „Dopis rodinám“, který začíná slovy: „Osłavy Roku rodiny mně dávají radostnou příležitost zaklepat na dveře Vašeho domu.“ A zakončil důraznými slovy: „Žádný zákono-dárce nemůže tedy tvrdit: 'Je dovo-leno zabíjet, máš právo zabíjet, máš povinnost zabíjet'.“

A hle, v Káhíře se připravuje na září celosvětová konference, která, dojde-li k tomu, by se mohla stát zločinem proti lidskosti, zločinem horším, než ty zločiny, které byly odsouzeny v Norimberku. Tribunál tam odsoudil „činy a p e r z e k u c e , k nimž došlo ve jménu státu, praktikujícího systematicky ideologickou nadvládu proti osobám kvůli jejich rasovému původu nebo nábožen-ství“. To, co se však připravuje, je ještě horší. Protože se nejedná již o činy, které budou uskutečněny ve jménu jednoho státu, ale ve jménu Světové organizace, která všem stá-tům navrhuje zabíjení. Nejedná se již o ideologii zaměřenou proti jedné rase nebo náboženství, ale o ideo-logii

zaměřenou k vraždění všech nenarozených dětí na světě.

Je pochopitelné, že Jan Pavel II. žádá, aby se tento Rok rodiny ne-stal rokem PROTI rodině. A mohl by se lehce stát rokem proti rodině, jestliže by tyto projekty, ke kterým se již on sám vyjádřil, staly skuteč-nými projekty Světové konference v Káhíře.

V září se skutečně bude konat mezinárodní konference o populaci a rozvoji, jejíž konečný dokument, který se připravuje, se týká vztahu, který existuje mezi demokracií a rozvojem každé osoby. Nejenže je takto obcházen skutečný problém, ale řešení, která jsou doporučována, jsou: antikoncepce, umělý potrat, popření rodiny jako základní buňky společnosti.

Je nutno zdůraznit, že se jedná o zhoubnou legislativu, která se ne-týká jen jedné země. Jan Pavel II. říká:

„Takto se dospěje k všeobec-nému a celosvětovému uznání práva na umělý potrat bez jaké-hokoliv omezení, s čímž již na-neštěstí souhlasí zákonodárství určitých národů.“

ZLOČIN PROTI RODINĚ

Vyhlášení práva na umělý potrat v rozsahu celosvětovém a bez ja-kýchkoliv omezení by představoval zločin proti lidskosti. Avšak, běda, projekt se nechce zastavit. Nejedná se jen o právo na život, jehož se chápají proškolení čarodějníci. Jed-ná se také o právo na manželství, na rodinu, a konec konců o právo na lásku. Jak to dělají? Neoponechá-vají žádné místo, žádnou legitimitu rodině. Vytvářejí z pouhého indi-vidua „buňku společnosti“. Vzpomí-náme si přitom na slova

Taineiho o civilním zákoně, vytvořeném pro občana „narozeného jako nalezené dítě a umírajícího jako neženatý ce-libátník“.

Láska již není místem vzájem-ného obdarovávání se manželů. Je to jen falešné jméno sexuální turis-tiky, kde partneři z jednoho večera již nemají zapotřebí holubičí věrnos-ti ani mateřského instinktu určitých samicěk ke svým mladým. Jestliže zneužití a zkáza toho nejlepšího je věcí nejhorší, pak plánovaná deklarace z Káhiry zve ženu, aby se snížila pod úroveň savců. A to je hrozné.

Tato koncepce sexuality, říká Jan Pavel II., je zcela individua-listická. Jde to tak daleko, že man-želství se bude jevit jako věc pře-konaná. Avšak přirozená instituce, tak základní a všeobecná jako je rodina, nemůže být manipulována nikým!

JE TŘEBA PODPOŘIT JANA PAVLA II.

Hrстка kariéristických dobrodru-hů, která se zmocnila během let vedoucích míst ve státě, ve sdělo-vacích prostředcích a v určitých podnicích a pracovala na fyzické i morální dekadenci svých národů, které zbavila moci, se znovu na světové úrovni spojuje a bouří se proti Bohu.

A Jeho Náměstek se postavil proti nim. Volá po soudu Božím, po soudu Boha všemohoucího, třikrát Svatého, který stvořil přirozenost lidskou, lidskou lásku, manželství přirozené i svátostné, rodinu, plod-nou buňku výchovy. To jsou nezbyt-né základy lidské společnosti.

Jan Pavel II. napsal list rodinám, poslal listy všem šéfům států, listy všem předsedům biskupských kon-ferencí.

Nejen, že se máme modlit za vše-chny, kteří jsou takto vybízeni, aby se chopili iniciativy na obranu ži-vota a manželské i rodičovské lásky, ale máme vytvořit široké hnutí ve-fejného světového mínění.

Jak to dělat? Je třeba psát bez odkladu dopisy zodpovědným mu-žům, které již papež sám burcoval. Je třeba se zúčastnit v duchu správného rozlišování všech voleb, které jsou před námi! Je třeba vy-jádřit v rozhlase a televizi naše po-horšení nad pekelnou propagandou, která pracuje za tím účelem, aby Spojené národy se jevily v nejbližší budoucnosti jako lidstvo, které již nechce milovat ani darovat život, ani dokonce rozlišovat mezi mužem a ženou, ba někdy již ani mezi tím, co je lidské a co je zvířecí.

Lidstvo, vedené vlky převleče-nými za beránky se musí vzcho-pit. Náměstek Kristův nás k to-mu vyzývá. Každý a každá z nás se při tom musí dát k dispozici.

A také, a především mladí. Neboť existuje riziko, že se stanou první obětí. Pomozme jim, aby se ukázali jako zakladatelé civilizace lásky, ci-vilizace života. Jejich štěstí na tom závisí. Snad nikdy celá lidská spo-lečnost ve svém celku nebyla takto ohrožena.

Kéž Francie svým vzepětím, hod-ným jejího poslání a jejích dějin, vystoupí první na obranu lidských práv, které, jak jasně vidíme, se kryjí s právy Božími.

*Marcel Clément,
redaktor "L'homme nouveau"
Přeložil F. Maliňák*

PAPEŽ JAN PAVEL II. A MEDJUGORJE

tyto hodnoty, které nacházíme v Medjugorje prostřednictvím modlitby a pokání.“

(Z promluvy papeže 1. srpna 1989 ke skupině italských lékařů z Arpa.)

„Medjugorje je jedním velkým duchovním centrem,“ řekl Svatý Otec v jednom rozhovoru v únoru 1990, jak to dosvědčuje don Murilo Kreiger, brazijský biskup, ve své promluvě při čtvrté pouti z Graca do Medjugorje. Svatý Otec souhlasil, aby biskup udělil vizionářům pozhnání.“

(National Catholic Register, 23. dubna 1990)

Arcibiskup Angelo Kim, předseda korejské biskupské konference, se při

ukončení poslední biskupské synody obrátil k Svatému Otci se slovy: „Díky Vaší Svatosti se Polsko osvobodilo od komunismu.“ Svatý otec odpověděl: „To není mojí zásluhou. Je to dílo naší Paní, jak to ona sama oznámila ve Fatimě a v Medjugorje.“

(L'Homme nouveau, 3. února 1991)

„Když jsem se vracel z cesty po Evropě a Americe a když jsem projížděl Římem, setkal jsem se se Svatým otcem. Když jsem mu řekl, že přicházím z Medjugorje, řekl mi: „Starejte se o Medjugorje, zachovejte ho, nevzdávejte se a vydržte - nebojte se, já jsem s vámi.“

(Výpověď P. Joza Zovka OFM)

Drahé děti! Zvu vás znovu k modlitbě srdcem. Když vy, drahé děti, se modlíte srdcem, roztaje led ve vašich bratřích a zmizí všechny překážky. Obrácení bude lehké všem, kdo ho chtějí přijmout. To je dar, který musíte vyprosit svým bližním.

Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

23.1.1986

„V dubnu 1988 během jedné návštěvy v Římě s biskupy z Texasu jsem se při soukromé audienci ptal Svatého Otce na jeho názory na Medjugorje. Hovořil velice příznivě o všech událostech, které se tam dějí a vyjádřil svůj pozitivní postoj. Později, když biskupové z Texasu diskutovali se Svatým Otcem o rozporných událostech v Medjugorje, papež opět zdůraznil skutečnost, že Medjugorje by mělo změnit život těch, kteří tam byli, a že tato poselství nejsou v protikladu s evangeliem.“

(Mons. Michael Omi, biskup ze San Angela, Texas, National Catholic Register, 15. dubna 1990)

„Kdybych nebyl papež, šel bych do Medjugorje.“ Podle svědectví mons. Pavla Hnilici, pomocného biskupa v Římě, to řekl Svatý Otec 21. dubna 1988. Tehdy Svatému Otci vyčítali, proč se nezastavil v Medjugorje na zpáteční cestě z Moskvy.

„Během návštěvy 'ad Sacra limina' jsem měl patnáctiminutový soukromý rozhovor s papežem, během kterého jsem řekl: „Svatý Otče, právě přicházím z Medjugorje, kde se teď dějí podivuhodné věci. Papež odpověděl: „Ano, pro poutníky je velmi dobré chodit do Medjugorje modlit se a činit pokání. Je to věc velmi dobrá!“

(Biskup Silvester Treinen, biskup z Boise, Idaho, v kázání při mši v Notre-Dame 14. května 1989)

„Svět dnes ztratil zájem o věci nadpřirozené. Ale mnozí hledají práve

LÁSKA K BLIŽNÍMU

„Láska k bližnímu? No, to je, když k nám třeba někdo přijde na návštěvu, manžel mu nalije víno, já se na něj usmívám a je mu u nás dobře...“

„Láska k bližnímu? No, to znamená, dát si všechno líbit a ihned odpustit...“

„Láska k bližnímu? Vlastně ani ne-vím.“

„Láska k bližnímu? To asi znamená, že nemám nikoho nenávidět...“

Tyto odpovědi na otázku, co je to láska k bližnímu jsem zaznamenal mezi věřícími, a nikoliv pouze vlažnými či papírovými katolíky.

Co je skutečná láska k bližnímu, však každý z nás dobře ví a proto se o této otázce zmiňuji jen pro osvětlení znalosti. Nejprve můžeme na-hlédnout do evangelia sv. Lukáše 6,32-33 a hlavně 10,27-28. Tedy milovat každého, i nepřítel, jako sám sebe. Ale jak? Co to znamená, milovat sám sebe? Užívat pozemských radostí? Nespokojit se s vyždímanými miliony a toužit po miliardách? Tedy holdovat egoismu a občas v rámci špatně pochopené lásky k bližnímu někomu něco do-přát?

Učitelka církve, sv. Kateřina Sienská říká jasně: „Nejhorším ne-přitelem sama sebe je egoista.“

Egoista, zahleděný sám do sebe, není schopen právě proto poznávat sám sebe a svou lidskou slabost. Vzdaluje se spásy. Je tedy sám sobě nepřítelem, natož pak svým bližním. Zde se dá usoudit, že on vskutku miluje své bližní jako sám sebe, tedy vlastně vůbec. A tím jsme již blízko tomu, co je potom skutečná láska k bližnímu, ano, i nepříteli.

Ten, kdo skutečně miluje Boha víc než sebe sama, a to je, věřím, většina z nás, přestává myslet na své záležitosti a počne se zajímat o záležitosti Boží. Pomalu likviduje své sobectví a chce jenom jedno: aby byl nebeský Otec milován a oslavován všemi, hlavně pak největšími a na naše přimluvy obrácenými hříšníky. Touží po jediném - aby jej dnešní Boží nepřítelé dostihli i předstihli v lásce k vznešenému Otci. Aby pochopili smysl pozemského života a projevovali snahu o své spa-sení. A protože láska je vynalézavá, skutečně milující rozlišuje, kdy se má za své nešťastné bližní modlit a kdy má jednat.

Láska k bližnímu, jak nám ji Kristus přikazuje, je úsilí všemi prostředky o spásu každého jedince. Vše ostatní nemá význam.

Jan Cigánek

ZE SEKRETARIÁTU ČESKÉ BISKUPSKÉ KONFERENCE 8. 7. 1994

Ve dnech 6. a 7. července se na Velehradě konalo zasedání České biskupské konference, které se za předsednictví pražské-ho arcibiskupa Miloslava Vlk a za přítomnosti apoštolského nuncia arcibiskupa Giovanniho Coppy zabývalo dvěma hlavními otázkami, a to úkoly laiků v ži-votě církve a duchovní péčí o trvalé jáhny a laiky, kteří pů-sobí v pastoraci. Zprávu o nich podal plzeňský biskup František Radkovský.

Vzhledem ke svému poslání v ži-votě církve a společnosti jsou právě laici povoláni být mezi lidmi Kris-tovými svědky, kteří mají žít jeho poselství a zdokonalovat řád čas-ných věcí duchem evangelia. Tím se stávají spolupracovníky církve při hlásání pravdy a svým apoš-tolátem tak doplňují službu pastýřů.

Laici realizují zpravidla největší část svého životního poslání ve světském prostředí, kde naplňují evangelní slovo o kvasu a soli. Ne-tvoří zde jakožto křes-tané vlastní struktury, ale prozařují své pro-středí duchem radostné zvěsti. Čas-to musejí mít odvahu jít proti proudu a veřejně vyjadřovat svůj názor vycházející z křes-tánské víry. Tím projevují svou odpovědnost za společné dobro: důraz je kladen na slovo „společné“ - nikoliv tedy jen na dílčí zájmy kohokoliv. Mezi poža-davky, které se na ně kladou, patří odborná zdatnost v zaměstnání a také solidarita s chudými a trpícími a s těmi, které lidská společnost přehlíží. Angažují se ve v e ř e j n é m a politickém životě.

Uvnitř církve pak působí podle svých darů a pod vedením pastýřů k prospěchu celku. Nejčastějšími oblastmi jejich působení jsou dia-konie, liturgie, katecheze a ekume-nická práce. Tyto činnosti jsou nezbytnou podmínkou k oživení našich farností a přebírají tak svůj podíl odpovědnosti za život církve.

To ovšem předpokládá ze strany diecézí i farností duchovní péči o laiky, neboť čím větší je jejich angažovanost, tím větší nároky jsou kladeny na úroveň duchovního života, na jeho prohloubení a na soustavné vzdělávání například po-dle Katechismu katolické církve. Přední místo zaujímá duchovní for-mace, která míří k prohlubování důvěrného spojení s Kristem ve všech oblastech života zahrnutých do Božího plánu.

Stále naléhavější je i teologické vzdělání, které má posílit víru i schopnost odpovídat světu na je-ho těžké problémy. Především laici, kteří jsou činni v politice a sociální oblasti, nutně potřebují znát sociál-ní nauku církve, která je dynamická, to

jest přizpůsobená časovým a místním okolnostem.

Požadavek nejen odborné při-pravy, ale i duchovního vedení má svou důležitost pro péči církve o tr-valé jáhny a laiky působící v pasto-rační službě církve jako pastorač-ní asistenti nebo katechetové. Jde ovšem nejen o dobu vlastní při-pravy, ale o trvalé úsilí o duchovní růst, které má být vlastní každému, kdo působí v pastoraci, ať jde o bis-kupa, kněze, jáhna nebo laika.

Zájemci o duchovní službu v církvi projeví tento svůj zájem příslušnému biskupovi už před započítím studia, a to především prostřednictvím svých duchovních správců a s jejich doporučením. Biskup se o kandidátově vhodnosti pře-svědčí pomocí spolehlivých re-ferencí nebo šetřením psycho-loga, aby se tak předešlo pozdějším oboustranným zkla-máním. Mimo jiné je nutné zjištění, zda zájemce žije v cír-kevně platném manželství, po-kud jde o ženatého muže nebo vdanou ženu. Biskup podle vý-sledků zkoumání kandidátovi sdělí, zda má na budoucí přijetí do duchovní služby v církvi naději či nikoli. Současně ho upozorní, že důležitou částí přípravy na pastorační službu v církvi je nejen stránka odbor-ná, ale i duchovní, a nabídne mu zároveň možnosti duchovní péče.

Na základě nového Ekumenic-kého direktáře jednali biskupové o smíšených manželstvích mezi ka-tolíkem a pokřtěným křes-tanem, který není v plném s p o l e č e n s t v í s katolickou církví. I tato manželství obsahují prvky, které mohou být plodně využity a rozvinuty jak pro svou vnitřní hodnotu, tak pro vše, čím mohou přispět k ekumenic-kému hnutí. To platí obzvláště teh-dy, pokud obě strany plní věrně své náboženské povinnosti. Ekumenický direktář, který vyjde i česky, dopo-ručuje manželům zachovat věrnost vlastní tradici, poznávat nábožen-ské přesvědčení svého partnera a jeho církevní tradici a pěstovat spo-lečnou modlitbu a čtení a studium Písma. Ze zkušenosti všech církev-ních společenství však vyplývá do-poručení uzavírat sňatky především mezi osobami z téhož církevního společenství, a také k nim povzbu-zovat.

Mezi další projednávané body patřila činnost v rámci Papežského misijního díla u nás, o kterém na základě svých dlouholetých

zkuše-ností z misii v Jižní Africe hovořil jeho národní ředitel P. Zdeněk Číž-kovský, který nyní vede duchovní správu v Kroměříži. Biskup Franti-šek Lobkowicz podal zprávu o sta-vu duchovenské služby v armádě a o přípravě svatovojtěšského jubi-lea v roce 1997.

O práci Rady evropských biskup-ských konferencí hovořil její pre-zident arcibiskup Miloslav Vlk. Rada má nyní celkem 33 členů, z toho je 16 z východní Evropy a 17 ze Západu. Mezi její hlavní úkoly patří rozvíjení všestranné spolupráce me-zi biskupy různých zemí a dále upevňování církevní jednoty, která se projevuje společenstvím se Sva-tým otcem. Rada se stává účinným fórem pro výměnu zkušeností jed-notlivých konferencí a udržuje ekumenické vztahy s KEK, což je Konference evropských církví sdru-žující převážně protestantské církv-ve, a má sídlo v Ženevě. V r. 1997 se bude konat evropské ekume-nické setkání pod heslem „Smíření“. Arcibiskup Vlk vyzvedl význam symposia pořádaného ruskou pra-voslavnou církví koncem června v moskevském Danilovském klášte-ře, kterého se zúčastnil a jehož hlavní téma mělo název „Křes-tan-ská víra a lidské nepřátelství“. Setkání mělo výrazný ekumenický charakter a projevila se na něm ochota různých křes-tánských církví ke spolupráci.

P. Miloslav Fiala

**PORADNA PRO POSTIŽENÉ
REHABILITACE**

Poradenská služba v oblasti rehabilitací pro občany postižené perzekucí komunistického režimu se koná každou středu od 9.00-12.00 hod. v Městské kanceláři KDU-ČSL Brno-město, Joštova 4, I. poschodí. Je možné se objednat na tel. č. 05/4221 4610.

DUCHOVNÍ SLOVO

Když Bůh nám uštědřuje radost, děkujeme mu, neboť On námi plní své Srdce. Když na nás sesílá zkoušky, děkujeme mu, neboť On nás vede k svému utrpení na kříži.

Pane, buď Srdcem světa, ať se všichni naučíme skrze Tvou lásku se navzájem milovat. Vezmi nás na ruce, na své probodené ruce, aby-chom nezahynuli.

*Igino Giordani,
italský katolický spisovatel*

**SVATÝ OTEC PŘED SLAVNOSTÍ
NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE**

Papež Jan Pavel II. při generální audienci 8. června promluvil k nadcházející slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova: „Z této liturgické slavnosti vyzařuje zvláštní světlo na celý měsíc červen. Je důležité, aby věřící si uchovali svou citlivost pro poselství s tím spojené: V Srdci Ježíšovu vyšla Boží láska v ústretu celému lidstvu.

Jedná se o poselství, které je v našich dnech mimořádně aktuální. Člověk dneška je často rozptýlený a rozpolcený bez jakéhokoliv vnitřního principu, který vytváří v jeho myšlení a jednání jednotu a harmonii. Všeobecně rozšířené modely životního stylu zůstávají technicko-racionální nebo naopak únikovou dimenzí. Středem osoby však není ani čistý rozum ani instinkt. Středem osoby je to, co Bible nazývá „srdce“.

Na sklonku 20. století se zdá být nevěra osvícenského stylu, která tak dlouho převládala, překonána. Lidé projevují silnou touhu po Bohu, ztratili však cestu vnitřní svatosti, v níž uchovávají svou přítomnost. Tato svatost je srdce, kde svoboda a rozum se setkávají s láskou nebeského Otce.

Srdce Kristovo je univerzálním sídlem společenství s Bohem Otcem, sídlem svatého Ducha. Abychom poznali Boha, museli bychom poznat Ježíše a žít v souladu s jeho Srdcem, to znamená milovat Boha a bližní tak jak On.

Úcta k Nejsvětějšímu Srdci, jak se rozvinula v Evropě před dvěma staletími na základě mystických zážitků sv. Markéty Marie Alacoque, byla odpovědí na jansenistický rigorismus, který podcenil Boží milosrdenství. Úcta Ježíšova Srdce nabízí dnes lidstvu, které

Zpravodajství z olomoucké arcidiecéze**V sobotu 9. července**

* prožila farnost při chrámu sv. Václava v Olomouci a s ní celá arcidiecéze velký svátek - z rukou otce arcibiskupa přijalo jáhenské svěcení 23 mužů, kteří po čtyřletém studiu a duchovní formaci byli vybráni ke službě ženatých trvalých jáhnů.

Jáhensství je služba, nikoliv moc nebo postavení ve farnosti. Arcibiskup vyzval všechny, aby pro práci jáhnů měli porozumění, trpělivost a pozornost.

V neděli 10. července**Mezinárodní kolokvium ekonomů**

Na památném Velehradě se ve dnech 20. - 21. 6. 1994 setkali ekonomové diecézí české, moravské a slovenské provincie.

Votivní mši svatou sloužil v kapli Panny Marie - Matky Unie arcibiskup olomoucký Msgre Jan Graubner. V ho-milii zdůraznil *potřebu rovnováhy mezi duchovním působením církve a jejím hospodářským zabezpečením.*

* v Olomouci v Hejčíně posvětil Mons. Josef Hrdlička tři nové zvony pro kostel sv. Cyrila a Metoděje.

Původních deset zvonů, posvěcených arcibiskupem Prečanem bylo ro-ku 1942 rozbito pro válečné účely. Tyto zvony tvořily zvonkovou hru pěti písní: Chválu vzdejme, Moravané; Sva-tý Václave; Bože, cos ráčil; Velikonoční oběti a Nesem vám noviny.

Nové zvony byly odlity panem Tka-dlcem a jeho synem v H a l e n k o v ě u Vsetína, reliéfy vytvořila sochařka Otýlie Šuterová ze Zlína.

Jednání ekonomů bylo zaměřeno zejména na ekonomické řízení diecézí, památkovou a stavební údržbu církevních památkových objektů a také problematiku ekonomické soběstačnosti.

Velmi přátelské jednání upevnilo vztahy mezi českými a slovenskými účastníky kolokvia.

Ing. Jiří Bureš

je stlačeno na jednu jedinou dimenzi nebo naopak se nachází v pokušení jít cestou praktického nihilismu, autentickou a harmonickou plnost v pohledu na naději, jež nezklame. Asi před sto lety ohlásil jeden myslitel smrt Boha. Teď naopak právě ze Srdce Syna Božího, který zemřel na kříži, vytryskl stále přítomný pramen života, který dává naději každému člověku. Ze Srdce ukřižovaného Krista, vychází nové, od hříchu zachráněné lidstvo. Člověk roku 2000 potřebuje Srdce Kristovo, aby poznal Boha i sebe samého, aby mohl vytvořit civilizaci lásky.

PROTI FALZIFIKACI VÍRY

Prefekt vatikánské Kongregace pro doktrínu víry kardinál Joseph Ratzinger při slavnostní mši svaté 5. června v katedrále ve Fuldě v Německu u příležitosti svátku apoštola této země sv. Bonifáce ostře vystoupil proti samozvaným kritikům nového Katechismu katolické církve, kteří napadají jeho „fundamentalis-mus“. Ratzinger dále řekl, že „tito falešní lépevědoucí nehlasají skutečného Krista, ale vybájenou postavu Ježíšovu, kterou si sami vytvořili...“. Také zdůraznil, že „slovo Boží nám bylo dáno ne proto, aby-chom o NĚm diskutovali, ale proto, aby-chom Jím žili...“.

**SLOVENŠTÍ BISKUPOVÉ
K ROKU RODINY**

Valné shromáždění OSN vyhlásilo rok 1994 Mezinárodním rokem rodiny. Při této příležitosti pořádá Hnutí křesťanských rodin na Slovensku ve spolupráci se Slovenskou biskupskou konferencí ve dnech 20. - 21. srpna Celoslovenské setkání rodin v Banské Bystrici, otevřené i pro zájemce z České republiky. *Bližší informace lze získat na adrese: Ústredie HKR, Špitálska 7, 811 08 Bratislava.*

NOVÁ UŠLECHTILÁ INICIATIVA

V Brně se konalo 31. května ustavující zasedání tzv. Národní iniciativy pro život. Jedná se o další protipotratovou aktivitu v naší zemi. Chce sdružovat občany této republiky bez rozdílu náboženského či světonázorového přesvědčení, kteří považují lidský život od okamžiku početí za posvátný a nedotknutelný. Tak jako hnutí HLI a jiné podobné iniciativy zamýšlí i Národní iniciativa pro život pořádat přednášky, vydávat a distribuovat časopisy a publikace proti potratům, pomáhat ženám a dívkám, které se kvůli těhotenství dostaly do obtížné situace atd., kromě toho ještě má ve svém programu něco nového:

pravidelně se účastnit celosvětového pochodu proti potratům.

Informace možno obdržet na kontaktní adrese: Pavla Líbalová, Nad lesním divadlem 1 116, Praha 4, Braník, 142 00, tel. 02/4713826.

BRNĚNSKÁ KATEDRÁLA OPĚT V PROVOZU

V předvečer slavnosti sv. Petra a Pavla byla slavnou mší svatou opět otevřena katedrála sv. Petra a Pavla v Brně na Petrově po dvouleté rekonstrukci. Hlavním celebrantem byl brněnský biskup mons. Vojtěch Cikrle, koncebrovali oba metro-politové mons. J. Graubner a mons. M. Vlček, dále biskupové K. Otčenášek, F. Radkovský, A. Liška, J. Hrdlička a apoštolský nuncius G. Cop-pa. Ze zahraničí se účastnil arcibiskup J. Sokol z Trnavy.

Otec biskup Cikrle v promluvě zdůraznil potřebu jednoty v Církvi, kterou má symbolizovat biskup a katedrála,

potažmo potom kolegium biskupů v rámci Biskupské konference.

NOVÁ EVANGELIZACE NARÁŽÍ NA PŘEKÁŽKY ZE STRANY ZEDNÁŘŮ

Na nedávné schůzi lóže Velikého Východu Itálie prohlásil velmistr Ju-lian di Bernardo, že pokud papež neřekne otevřeně, že k mocnostem, které oficiálně odsoudil, nepočítá zednářské lóže, pak „zednáři začnou připravovat svou bojovnou sílu do protiútoků v rámci morální a du-chovní války“. Toto napsal J. Plan-card d'Assac v „Présent“ (28. 8. 91) „V průběhu dvou let - pokračoval di Bernardo - světlo zednářství osvítlí země Východu a církev je na omylu pokud věří, že se jí tam podaří vzkřísit dogmatickou víru.“ „Skutečně - dodává čtrnáctideník „Magistère. Information“ (15. - 29. 2. 92), který zveřejnil toto prohlášení - iniciativy lóží, oficiální anebo tajné, zaměřené na země východní Evropy se stále množí a

vlivy lóží zde rostou. Tato reakce italského Velikého Východu je důsledkem prohlášení Svatého ot-ce na téma „struktury hříchu“ (srov. Sollicitudo rei solialis a Centesimus annus) a také doktrinních připomínek, že členství v zednářských lóžích je neslučitelné s příslušností ke katolické církvi“, které se objevily nedávno v jezuitském časopise „Ci-vilta Cattolica“. Modleme se za obrácení zednářů.

(RN, převzato z Immaculaty č. 9)

LATINSKOAMERIČTÍ BISKUPOVÉ: KONFERENCE V KÁHIŘE JE KOLONIALISTICKÁ!

Santo Domingo 23.6.1994 /KAP/

Kolonialistický a rasistický charakter podle předsedů biskupských konferencí Latinské Ameriky přípravný dokument na konferenci UNO v září v Káhiře. Po dvoudenním zasedání v Santo Domingo adresovali všem šéfům států tohoto kontinentu i všem jejich věřícím své prohlášení, ve kterém žádají o ochranu rodiny a počatého života. Zároveň se obrací proti tendencím přijmout jako prostředky k regulaci růstu obyvatelstva potraty, sterilizaci a umělé tzv. ochranné prostředky. Latinskoamerický kontinent trpí pod knoutou „antikoncepčního imperialismu“, který mu vnucují různé mezinárodní organizace. Je cizí náboženským, etnickým a

rodinným tradicím národů.

Zvláště se biskupové ohražují proti tezi přípravného dokumentu pro Káhiru, že přírůstek obyvatelstva v chudých zemích vytváří větší bídu, zadržuje životní prostředí a rozvoj zemí. Tato argumentace je podvodná a má jasný rasistický charakter: na latinskoamerický kontinent totiž jde především o příslušníky domorodých indiánských kmenů a afroameričanů.

Průmyslovým zemím biskupové vyčítají jejich „kolektivní egoismus“. Tyto země hájí za každou cenu svůj způsob života zaměřený na konsumismus. Není divu, jestliže se v mnoha z těchto zemí šíří dnes vlna nepřátelství k cizincům. Dále si biskupové stěžují, že hospodářská pomoc

průmyslových zemí je často vázána na programy likvidace rodin.

Začátkem června argentinský prezident Carlos Menem navrhl společný dokument všech latinskoamerických šéfů států vzhledem ke káhirské konferenci UNO. V této souvislosti poukázal (v rozporu s propagandou činitelů UNO) na pokles porodnosti a nulový růst obyvatel v mnoha latinskoamerických státech a žádal také společné iniciativy k ochraně rodiny.

JAK MLUVIT DNES V RODINĚ O BOHU (8)

Bůh a technika

Je nebezpečné vidět činnost Boží jen v přírodě. Pak by se technika jevila dítěti jako prostor bez Boha. Kromě toho vzniká dojem, že za-jímavé věci nemají s Bohem co do činění: auto, bagr, jeřáb, a že je možno se s Bohem setkat jen u sed-mikrásek a chroustů. Potom už není daleký krok k tomu vidět Boha po způsobu dědečka, který je techniku překvapen a překonán jako-by odstrčen. Že Bůh má co do činění s technikou, musí se dětem ná-zorně ukázat. Třeba takto: Nedávno jsem ti vyprávěla, jak Bůh připravil všechno pro stavbu silnice. Často museli lidé dlouho hledat, než přišli na to, co podniknout s věcmi, které Bůh pro nás vymyslel. Vzpomeň si na auto. Nejprve znali lidé kolo, které se točí. Trvalo to tisíce let, než je vynalezli. A Bůh řekl: Konečně jste na ně přišli? Ale je tu ještě mnohem víc věcí k vynalezení! Po-tom udělali vůz s koly, a táhl ho kůň. Ale bylo také železo a guma

a benzín a elektrický proud. Trvalo to celá staletí, než lidé dokázali sestavit první auto.

Všechny naše vynálezy Bůh od počátku plánoval, když dával vznik světu: rádio i televizi, ponorku i raketu na měsíc. Ještě mnoho věcí z těch, které Bůh pro nás vymyslel, jsme neobjevili.

Tak spojuje dítě správně Boha s technikou. Nevzniká falešný dojem, jako by lidé tyto vynálezy lstivě na Bohu vylákali a Bůh se proto zlobí. Závist bohů je předkřesťanská chyb-ná představa. Technika spočívá v Bo-žím tvůrčím plánu a záměru. Boží myšlenky techniku daleko předstih-ly. Bůh přece řekl: Podropte si zemi!

Je v tom obsažena i jeho výzva, abychom si technikou navzájem pomáhal.

„Když otočíš vypínačem...“

Příroda nás určitým způsobem vyzývá víc než technika k myšlen-kám na Stvořitele, poněvadž je pro nás hotovým

dílem a nacházíme v ní nesčetné a krásné jevy, které jsme my nevymyslili ani neučinili. Co se týká techniky, musíme děti víc učit spatřovat v ní Boží dar.

Můžeme k tomu použít např. modlitby. Ne-máme v ní děkovat jen za pokrm a nápoj a za sněh, za otce a maminku, nýbrž také za koloběžku a za jízdu autem.

Ale i jiným způsobem musíme o tom k dětem promlouvat. Výbor-nou cestu našla jedna věřící židov-ská žena, která dávala svému dítěti toto hluboké napomenutí: Když otá-číš vypínačem, poděkuj dobrému Bohu, že nám dává podivuhodný proud, který osvětluje náš pokoj, dá-vá nám teplo, pohání pračku, ochla-zuje ledničku, pomáhá nastartovat auto k jízdě a přináší do domu obra-zy a hudbu v televizi a rádiu.

Jak poukaz na podivuhodný elektrický proud, s jehož účinky se dítě ve svém životě setkává na nesčet-ných místech, tak obzvlášť spojení

s použitím vypínače jsou velmi do-bré. Takovým způsobem mohou děti vědeckého světa poznávat mnohem mohutněji dávajícího Boha než v nějaké květině nebo broučkovi. Takto se setkávají s Bohem ve svém okolí prostřednictvím silných zážitků.

Je Bůh všemohoucí?

Máme dětem říkat: Bůh je všemohoucí; může všechno, co chce? I když je možno rozumět této větě velmi správně, chápou ji děti téměř vždy mylně. Představují si Boha jako nějakého kouzelníka a vymýšlejí si ty nejnemožnější věci: Může Bůh nechat nyní poletovat ve vzduchu tento hrnek? Proč to někdy neucíní? Může Bůh nechat vyrůst z tohoto kaštanu v jediném okamžiku strom? Může udělat čtyřhranný kruh? Může Bůh učinit, aby auto, které včera stálo dole, tam dole nestálo? (Tak se tázal čtyřletý chlapec!) Nemůže? Pak tedy nedokáže všechno!

Bůh skutečně nemůže všechno, nýbrž jen to, co je v souladu s jeho láskyplnými záměry a jeho svatou bytostí. Nemůže lhát, konat nic zlého, nemůže dělat žádné hlouposti a kašparoviny. To by bylo proti jeho důstojnosti. Jeho moc sama o sobě nemá hranice. Ale jeho dobrota staví této moci hranice. Bůh je Moudrost a Láska, a nemůže konat nic, co je proti moudrosti a lásce. Objasníme si to srovnáním. Otec řekne: Mohu skočit dolů z okna? Ovšem, mohl bych si stoupnout na okenní desku. Skočit dolů mohu taky. Ale nepřenesl bych přes srdce, abych tebe a maminku nechal tady samy. A tak nemohu skočit z okna.

Na vysvětlení můžeme dodat: Bůh může všechno, co chce; chce však jen dobro. Může jen to, co je v souladu s jeho plány. Mohl by všechno, ale mnohé věci nechce, protože je to proti jeho moudrým a dobrým záměrům. Takové formulace nám mohou pomoci.

Opatrně s Adamem a Evou

Dítě se nyní už trochu vyzná v tom, jak je to vlastně se světem a Bohem a s počátkem všech věcí. Chtělo by však ledacos vědět přesněji. Máme mu nyní vyprávět událost z ráje?

Z dvojího důvodu nikoliv! Je to příliš skličující a většinou bývá špatně pochopena. Dítě nedovede tuto obraznou historii s hlubokým smyslem chápat jinak než jako bezprostřední, dějinnou skutečnou událost. A tak si myslí, že celý svět by mohl být v ráji, kdyby dva lidé nebyli jedli ze zakázaného stromu. Takový neopatrný vnější čin, a taková všeobší z toho plynoucí katastrofa - to je pro dítě nesnesitelné (pro nás taky!), poněvadž následek je zcela nepřiměřený a naprosto není možno dát jej dohromady s milujícím a spravedlivým Bohem. Pro přemýšlející dítě je takový obraz Boha živý.

Takové znázornění začátku bylo by však pro dítě nejen zatěžující, ale především by je vedlo k bludným

UPOZORNĚNÍ

V posledních dnech šíří někteří lidé nepravdivou informaci, že známý **františkánský časopis**

„SERAFÍNSKÁ CESTA“

už nebude vycházet. Časopis *vychází dále a pokud není u vás v prodeji, můžete si jej objednat na adrese: Redakce Serafínské cesty, Tuniská 634, 160 00 Praha 6.*

Ve 21. čísle SVĚTLA jsme uveřejnili dopis farníků z Křetí-na, ve kterém si přáli splnit přání P. Zdeňka Veitha, svého duchovního správce - dokončit stavbu fary. Byl uveden také účet u Čes-ké spořitelny pobočka Blansko, Smetanova 3. Byli jsme upozor-něni, že se v čísle účtu vyskytla chyba, proto jej opakujeme:

138 657 - 638 / 0800
ČSSP a.s. pobočka Blansko

Křesťanské kulturní středisko BARTHOLOMEUM - Pardubice

pořádá ve dnech 3. - 8. 10. 1994

poutní zájezd do Itálie ŘÍM - ASSISI - BENÁTKY

cena: 2 500 Kč + 100 DM

(doprava, pojištění, průvodce,
3x snídaně, 3x nocleh)

Kontakt - bližší informace:

Benedettiho 497,
530 03 Pardubice,
tel. 040-218 91

představám. Toto obrazné vyprávění poukazuje na to, že člověk od počátku svých dějin se stavěl proti Bohu, událost, která pokračuje stále až po naši přítomnost, na které se podílí každý člověk svým proviněním a svým nesprávným životem. Toto temné tajemství není ještě naprosto vhodné pro předškolní děti, které ještě nedovedou změřit rozsah viny, rozhodně pak už ne v tom případě, je-li tato vina znázorněna obrazným jezením ovoce ze stromu. Odsuneme tedy tuto událost na pozdější dobu, až bude možno její smysl dítěti rozu-mově lépe zpřístupnit.

(Pokračování příště)

1. srpna vychází již 3. číslo časopisu františkánské rodiny

POUTNÍK

Z OBSAHU: Sv. Klára. Kaple Max. Kolbeho v Plzni. Hovory o víře II. Kapitula SFRŽ v Mexiku. Prázdniny v Anglii. Dopis z Alma--Aty III.

Můžete si jej objednat na adrese: Redakce čas. Poutník, Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1. Cena 12 Kč. Roční předpl. 144 Kč.

MALÝ SLOVNÍK „NOVÉHO VĚKU“

Na tomto místě systematicky vysvětlíme obsah některých pojmů, s nimiž můžete přijít do styku v rámci propagace sektářského hnutí No-vý věk („New Age“), které se naplno rozběhlo i v našich sdělovacích prostředcích. Slova označená v textu */budou v tomto slovníku postupně vysvětlena.

ASTROLOGIE

vznikla již v prvním tisíciletí před Kristem, kdy byla prakticky totožná s astronomií. Jejím úkolem bylo předpovídat pohyb planet mezi hvězdami, aby bylo podle něho možno předvídat budoucnost. Vzhledem k rozdílné barvě planet byly planetám přisuzovány rozličné vlastnosti a planety byly spojovány s různými mytologickými božstvy, z nichž některá se zachovala v současných názvech planet. Od staré geocentrické a antropocentrické ptolemaiovské školy (země je středem, kolem které obíhají všechna nebeská tělesa), která hovořila o přímém vlivu planet a jejich postavení ve zvěrokruhu na osud člověka, až po dnešní dobu existuje celá řada často si protirečících škol, které se snaží dokládat souvislosti mezi nebeskými tělesy a lidskými osudy. Astrologický světový názor tvoří jakousi náhražku náboženství, která dává všanc lidskou svobodu jakémusi vyššímu vesmírnému řádu, přičemž ignoruje nebo degraduje Boha jako Otce a Stvořitele světa. Zvyšující se přesnost astronomických měření je používána k tomu, aby astrologii dodala ráz přísné vědeckosti. Současné oživení astrologie je založeno

jednak na šíření */panteisticko-monistického světového názoru a */ezoterice, které jsou součástí ideologie hnutí */New Age, jednak na rádobu vědeckých kosmobiologických teorií, které prosazovali někteří psychologové pro oblast charakterologie. Především ezoterická astrologie směřující k pověrám, fatalismu a vycházející z nekřesťanského pojetí člověka je pro křesťana nepřijatelná.

Čermáčci se nám usadili v kostele na vítězném oblouku. Dostali se dovnitř otvorem po rozbité okenní tabulce v boční kapli Božího hrobu. Chystali jsme se k obnově chrámo-vého interiéru a nikdo neměl nic proti tomu, aby v Božím domě se rodinka rehka domácího dočasně usadila. Až mláďátka vyvedou do samostatného života, okno se zasklí.

Jednou v neděli mi čermáčci napověděli, co bych měl farníkům připomenout. Byl právě čas krmení mláďat. Stojím na barokní kazatelně a promlouvám k farníkům. Najednou cítím, že mi něco pod rukou v bílé albě podletělo. Kouknu, a on to byl čermáček. V zobáčku nesl červíka a mířil vzhůru ke klenutému stropu. V kostele bylo ticho. Všichni sledovali živitele stejně pozorně jako já. Bylo slyšet nadšený jekot hladových ptáčků, kteří vítali přinášenou svači-nu. Sotva zmizel jeden, proletěl vedle mě druhý a

zase krmil. Bylo slyšet, že hnízdo je při chuti. Zesílil jsem hlas, abych přehlušil křičící omladinu a pověděl jsem farníkům, aby si vzali z toho ptactva příklad. Hle, jak svědomitě a neúnavně krmí rodiče svá holátká a ta omladina se třese na potravu a přímo křikem o ni prosí. Bohužel, člověk nějak zpitoměl, že už nedychtí po duchovním pokrmu slova Božího a po Chlebě nebeském. Do-spělí i děti jsou v mnoha rodinách přesyceni tolika nesmysly a přiotrávenými scénami z televize, že unavené oči a otupělá mysl těžko vnímá poselství, že zde nemáme trvalé a bezpečné bydlení a jako putující do života budoucího potřebujeme dobře znát dopravní předpisy do nebeské vlasti a duchovní pomoc, abychom tu cestu zvládli. Oboje nám nabízí, ale nevnučuje, Ježíš. Setkáváme se s Ním v kostele.

V mnoha rodinných hnízdech se obyvatelům mysl zakalila a hlasy

utichly. Dříve se doma zpívalo. Nyní povětšinou ta hnízda lidská oněměla. Radost a spokojenost čermáčků je zjevná z jejich ustavičného poskakování a prozpěvování. Je to znamení radosti ze života a u mláďat to dychtivé očekávání potravy připomíná touhu brzo začít létat a uplatnit se. Co nám brání, abychom se učili z učebnice přírody? Napsal ji sám Bůh Stvořitel k našemu poučení, povzbuzení i k potěšení.

Návštěvnice pouti na Velehradě dne 5. července 1994 si nevyzvedla knihu zakoupenou ve stánku Matice cyrilometodějské. Prosíme, sdělte nám svo-ji adresu, knihu Vám pošleme.

Matice cyrilometodějská s.r.o.,
Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon/fax 068/52 228 03. Zástupce šéfredaktora Dr. Radomír Malý, Pionýrská 19, Brno, PSČ 602 00; telefon 05/75 88 67. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s.r.o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

Novinové výplatné

Poštovné úvěrováno